

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 300.

Kraków, środa 25 grudnia 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

„Anioł pasterzom mówił...”

Rys. Popiel Tadeusz

Jan Pietrzycki.

Błękitna kołęda.

Ktoś miłowany tu przyjdzie — dobre przygarną nas dłonie.
Gzoła, olśnione błękitem, schylą się ku nam w pokłonie.

Ktoś miłowany nam powie: Tęsknotą waszą zakwitnę —
Ponad srebrnymi łodziami ujrzycie żagle błękitne.

Jakże daleko — daleko fala nas życia poniosła.
Wszystko się ku nam przybliży: żagle i łodzie i wiosła.

Wszystko się ku nam przybliży i w zachwyceniu ukaże
Dawno zgubione radości, imiona nasze i twarze.

Gwiazdy melodią zaszumią, struny się dźwiękiem rozpręda.
Będziemy sami dźwiękami i tą błękitną kołędą.

Zmiany w gabinecie angielskim.

Lord Halifax ambasadorem w Waszyngtonie. Antony Eden ministrem spraw zagranicznych.

Sztokholm, 24 grudnia. Od dłuższego czasu, tj. od śmierci brytyjskiego ambasadora w Waszyngtonie lorda Lotherana, krążyły różne pogłoski na temat obsadzenia tego stanowiska, przyczem wymieniano m. in. nazwiskami również Lloyda George'a. Dopiero obecnie wyjaśniło się to zagadnienie, przyczem komunikat angielskiego ministerstwa spraw zagranicznych wywołał wielką sensację nie tylko w Anglii, ale również w całym świecie.

Według komunikatu Downing Street zostało dotychczasowy minister spraw zagranicznych lord Halifax następcą Lotherana, jako ambasador w Waszyngtonie, Antony Eden, który dotychczas piastował tę funkcję, zostaje ministrem spraw zagranicznych, a na jego miejsce zostaje ministrem wojny dotychczasowy sekretarz parlamentarny w ministerstwie finansów, członek partii konserwatywnej Margeson. Lord Cranborne podsekretarz stanu w MSZ zostaje następcą lorda Halifaxa, w Izbie lordów, jako speaker Foreign Office i ministerstwa dla dominionów.

Poza temi sensacyjnymi wiadomościami zwraca również uwagę fakt, że przebudowa gabinetu, w której na pierwszym miejscu miała stać osoba Lloyda George'a, a nie nastąpiła.

Ustąpienie lorda Halifaxa ze stanowiska ministra spraw zagranicznych przyjęto w różnych kołach polityczno-parlamentarnych z zadowoleniem,

gdyż lord Halifax był ostatnio celem dosyć gwałtownych oskarżeń z różnych stron, a również ze strony konserwatystów.

Londyńskie pisma poranne wyrażają się też z uznaniem o pociągnięciu Churchilla, natomiast należy przypuszczać, że mianowanie Halifaxa ambasadorem w Waszyngtonie zostanie przyjęte w „Labour Party“ z pewnego rodzaju zastrzeżeniem, gdyż nie żywi ona w swoim opozycyjnym ośmiśle zbyt dużego zaufania do zdolności dyplomatycznych Halifaxa.

Sfery te przypuszczają, że lord Halifax nie będzie umiał wnieść właściwego tonu w pertraktacjach z rządem Stanów Zjednoczonych. Komentuje się również głęboką religijność lorda Halifaxa, która w obecnej sytuacji wojennej i w sferach waszyngtonskich niekoniecznie będzie na miejscu. Przypomina się, że lord Halifax już swego czasu chciał się wycofać z życia politycznego i przypuszczają, że powierzone stanowisko przyjmie on bez entuzjazmu.

Jeżeli chodzi o ministra Edena, to uważa się go od początku wojny za człowieka, który trafnie przewidział rozwój wypadków.

Mianowanie jego na ministra spraw zagranicznych każe przewidywać sferom angielskim, że rozwinie on w dyplomacji Anglii żywą działalność i wprowadzi nowy kurs wobec niektórych neutralnych państw.

Mianowanie Margesona uchodzi za silne wzmocnienie wpływu partii konserwatywnej w łonie rządu angielskiego.

Jakkolwiek stosunek sił w gabinecie nie został przez nowe mianowania zasadniczo zmieniony, gdyż ani minister spraw zagranicznych ani minister wojny nie są członkami gabinetu wojennego.

Sfery zagraniczne przebywające w Londynie komentują mianowanie lorda Halifaxa ambasadorem w Waszyngtonie w ten sposób, że upatrują w nim „szeroki gest“ Anglii wobec Ameryki, mający podkreślić przez powołanie na stanowisko ambasadora tak wysoko postawionej osobistość ważność przypisywaną stanowisku Ameryki. Zdania tego jest również londyński „Daily Herald“, pisząc, że Churchill nie mógł poza sobą samym wysłać wybitniejszej osobistości do Waszyngtonu.

Oredzie Ojca św.

Kraków, 24 grudnia.

W chwili, kiedy narody europejskie stoją w ogniu walki — oczy wiernych zwracają się ku Stolicy Piotrowej, wypatrując stamtąd słów pociechy i poparcia, pocieszenia w ciężkiej doli i błogosławieństwa Głowy Kościoła. Ojciec święty był zawsze tym czynnikiem, który ponad zbrojną likwidację konfliktów przynosił pokojowe porozumienie między narodami i zawsze usilnie dążył do tego, aby wszelkie sporne sprawy załatwiano bez rozlewu krwi.

Bóg jednak chciał inaczej. Podobno się Panu Bogu dopuściło do tego, aby narody stanęły naprzeciw siebie z bronią w ręku i wzajemnie się zwalczaly. Wśród szeregów oręza niejednokrotnie jednak dochodził głos Papieża, wzywający do zastanowienia się i do przetrwania działań wojennych. Już w maju br. Ojciec święty wezwał wszystkich wiernych do modłów o pokój, a wezwania Swoje powtórzył w dniu 24 listopada, ogłaszając przez usta kapłanów Swoje oredzie w „Motu Proprio“. Oredzie to zostało odczytane wiernym.

Dzisiaj, kiedy nadszedł dzień wigilii Bożego Narodzenia uważamy, że niema bardziej do serca ludzkich przemawiającego wezwania, jak to właśnie Oredzie Papieża i z tego tytułu pozwalamy sobie Oredzie to poniżej zamieścić.

„Motu Proprio“ Papieża Piusa XII.

zapewniające w całym świecie Ofiarę Eucharystyczną i modły publiczne w intencji obecnych potrzeb ludzkości.

Pius XII. Papież.

Widomo zapewne wszystkim, że od chwili, kiedy Europa uległa wstrząsowi z powodu nowej, a straszliwej wojny, niczegośmy nie zaniedbywali, co Nam nakazywała świadomość Naszego urzędu, powierzonego Nam przez Boga, lub co Nam zalecała miłość Ojcowstwa do wszystkich narodów, nie tylko w tym celu, by na podstawie słuszności i sprawiedliwości przywrócić jak najprędzej zgodę między tytułami i ludzką pomoc w miarę możliwości zapewnić tym, których grozi wojna przyprawa o szkody i bólesci.

Skoro jednak straszliwa walka nie słabnie i bardziej się jeszcze sroży, skoro Głos Nasz o pokój wołający zdaje się być zagłuszony przez szereg oręza, duszę Naszą pełną lęku, ale i ufności zwracamy do „Ojca Miłosierdzia i Boga wszelkiej pociechy“ (II Kor. I 3), błagając Go o lepsze dla ludzkości czasy. On bowiem Sam i wole ludzi ugina i bieg rzeczy Swym Boskim rozkazem kieruje.

Ponieważ doświadczaliśmy, że Nasze modlitwy stają się skuteczniejszymi, jeżeli się z nimi złącza i jeśli je wzmaga modlitwy naszych dzieci, przeto tak, jak przed nadejściem ostatniego miesiąca Maja powołaliśmy przed Ołtarz Boga Rodzicy Dzieci wszystkich wiernych, zwłaszcza dzieci, by uprosić pomoc Niebios, tak teraz zapowiadamy modły publiczne, które razem z naszymi będą na całym świecie w dniu 24 XI. br. odprawione.

Wyrażamy przytem nadzieję, że wszystkie dzieci kościoła z taką Naszym pragnieniem odpowiedzą gotowością i ochotą, iż jakby nieprzeliczony powstanie chór prośb, który wzmacniając się aż do niezgłębionych przestworzy niebieskich, wyjedna nam Bożą łaskę i Boże zmiłowanie. I jeszcze ważniejszą spodziewamy się rzecz, mianowicie, że z żarliwością tych modłów złącza się dzieła pokuty tak, że naprawdę ulegną obyczajom wszystkich, dokładniej podporządkowane chrześcijańskiemu Prawu i chrześcijańskiej moralności. Tego się bowiem domagamy bezwzględnie i obecnie niebezpieczeństwa i przyszłych losów koleje. Tego żąda sprawiedliwość Boska i Boskie, do którego musimy apelować, Miłosierdzie.

Ze zaś do prześlągnięcia i uproszenia Majestatu Bożego niema stosowniejszego środka, niż Ofiara Eucharystyczna, w której Sam Zbawiciel rodzaju ludzkiego „ofiaruje się na każdym miejscu i poświęca“ „ofiara czysta“ (Mal. I. 2), chcemy, by w dniu tym publicznych modłów wszyscy kapłani w tej, której Ją złożymy na grobie św. Piotra w Watykańskiej Bazylice, wzięli udział. Dlatego z własnego postanowienia (Motu Proprio) i Nasza Apostolska Władza zarządzamy, by wszyscy, którzy w dniu 24 XI. br. będą odprawiali Msze św. za lud na mocy swego urzędu, odprawiali ją w Naszej intencji. Nadto niech wiedzą kapłani obojga kleru, że sprawa nam ogromną radość, jeśli odprawiając Msze św. w wymienioną niedzielę, wszyscy swoją intencję łączą wśród błagań z Naszą intencją.

Intencja zaś Nasza jest: by przez tyle Ofiar Eucharystycznych, które w ów dzień będą składane Ojcu Przedwiecznemu w każdej chwili i w każdym świętym miejscu, wyprosić wieczny odpoczynek zmarłym na skutek wojennych wypadków, następnie, by niebieskie dary i pociechy spływały na tych, którzy opuścili Ojczyznę, lub z niej zostali wypędzeni, którzy się blakają po obcych ziemiach, którzy zostali do więzień wtraceni, których wreszcie klęski wojny w jakikolwiek sposób dotknęły smutkiem i bólescią, na koniec, by nadeszła chwila, kiedy po uporządkowaniu stosunków w duchu sprawiedliwości i uspokojenia umysłów przez chrześcijańską miłość prawdziwy pokój łączył bratnia zgodą rodziną narodów, ciesząc się odnowioną ciszą i zżywanymi dobrobytami.

Dan w Rzymie u św. Piotra dnia 27 X. w uroczystości Chrystusa Króla, roku 1940, Pontyfikatu Naszego zaś drugiego.

PIUS XII. PAPIEŻ.

Zarząd przymusowy nieprzyjacielsk. przedsiębiorstw.

Rzym, 24 grudnia. Ostatnio otrzymało 500 przedsiębiorstw należących do obywateli państw nieprzyjacielskich przymusowy zarząd. Majątek tych firm wynosi 4 miljardy lirów.

Zawieszenie dziennika bukareszteńskiego.

Bukareszt, 24 grudnia. Ministerstwo spr. wewnętrznych zawiesiło w dniu 18 grudnia dziennik poranny „Timpul“ na 5 dni za niewłaściwe odnośnienie się do zagadnień państwowych.

* * *

Sekretariat generalny ruchu legionowego zakomunikował ostatnio, że dzienniki „Cuvantul“, „Bunavestire“ i „Akza“ wyznają ideologię legionową i reprezentują ją w prasie.

Kuchnie ludowe w Anglii.

Berno 24 grudnia. Angielski minister aprowizacji lord Woolton zwrócił się ostatnio do zarządów gmin miast prowincjonalnych z zadaniem, aby w najkrótszym czasie stworzyły kuchnie ludowe, gdyż — zdaniem ministra — są one w razie bombardowania miast prowincjonalnych równie ważne jak straż pożarna.

Tylko 25 grudnia świętem!

Rzym, 24 grudnia. Władze angielskie w Gibraltarze postanowiły ostatnio, że dni 26, 27 grudnia i 1 stycznia nie będą obchodzone jako święta, a jedynie dzień 25 grudnia będzie uważany za dzień świąteczny.

Przed konferencją pięciu państw rzeki La Plata.

Buenos Aires, 24 grudnia. Argentyński minister spraw zagranicznych Roca przyjął ostatnio ambasadorów Brazylii i Stanów Zjednoczonych, jak również radcę ambasady boliwijskiej. Rozmowy tych dyplomatów stoją w związku z przyszłą konferencją, która po Nowym Roku ma odbyć się w Rio de Janeiro, a w której wezmą udział reprezentanci pięciu krajów, przez które przepływa rzeka La Plata, a mianowicie Argentyna, Brazylia, Urugwaj, Paragwaj i Boliwia.

W Brazylii zniszczono ponad 70 milionów worków kawy.

Buenos Aires, 24 grudnia. Europejska wojna jeszcze bardziej zaostriżyła „kawowy kryzys“, jaki istnieje w Brazylii już od szeregu lat. Od lipca do września b. r., a więc w ciągu dwóch miesięcy, zniszczono w Brazylii ponad milion worków kawy. Tegoroczny zbiór kawy w Brazylii wypadł niezwykle dobrze. Stany Zjednoczone Ameryki Północnej nie zgodziły się na zakupno większej ilości kawy, aniżeli same potrzebują, wobec czego zrodziło się w Brazylii przekonanie, że z tegorocznych żniw pozostanie ponad 12 milionów worków kawy, które trzeba będzie zniszczyć lub w najgorszym razie wykorzystać jako paliwo w przemyśle. Takie postawienie sprawy jest koniecznym, by w przeciwnym razie doszłoby do niebezpiecznego kryzysu całej brazylijskiej gospodarki. Jak olbrzymich ilości kawy nie mogła Brazylia sprzedać już w ostatnich latach, wynika chociażby z tego, że od 1931 roku zniszczono w Brazylii ponad 70 milionów worków kawy, bo europejskie rynki zbytu coraz to bardziej odpadały.

Aresztowania w Anglii.

Rzym, 24 grudnia. Wielką sensację wzbudziło w Londynie, ale również zagranicą, powiadomienie o aresztowaniu przez Scotland Yard 8 osobistości, które w towarzystwie angielskim grały dużą rolę.

Wśród aresztowanych, których przesłuchiwał jeden z naczelnych urzędników Scotland Yardu, znajduje się pewien lord, właściciel znanej stajni wyścigowej, jak

również kilku wybitnych przemysłowców z okręgu Birmingham. Domysla się, że osoby te zostały oskarżone o defetyzm.

W ostatnich dniach dokonano w Londynie egzekucji 11 osób, które tworzyły bandę, ochraniającą plądrujących cudze mieszkanki po bombardowaniu. Banda ta starała się m. in. uniemożliwić policji ochronę pewnej willi przed kradzieżą.

Żegluga na Dunaju wstrzymana.

Kra płynie coraz większa.

Bukareszt, 24 grudnia. W ostatnich dniach temperatura spadła w okolicach Brailly do minus 14 stopni, skutkiem czego musiano całkowicie wstrzymać żeglugę na Dunaju, a właściele okrętów odprowadzili je do portów zimowych.

Według doniesień z rozmaitych portów na Dunaju kra płynie coraz gęściej. Jeśli mróz będzie w dalszym ciągu przybierał na sile, wówczas ujście Dunaju niebawem zamrznie.

W doku pływającym w Konstancy na-

gle pojawiła się olbrzymia gromada ryb morskich, zwana chefali. Na wiadomość o tem liczni mieszkańcy pospieszili do portu, łowiąc ryby przy pomocy koszyków i worków, a nawet golemi rekami. Fenomen pojawienia się ryb w takiej ilości tłumaczy się nagłym spadkiem temperatury wody w Morzu Czarnem, który zmusza ryby do szukania bardziej zakrytych miejsc. Wypadek podobnego rodzaju miał miejsce w Konstancy przed sześcioma laty.

Wielka fabryka aluminium w Anglii zbombardowana.

Berlin, 24 grudnia. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje:

Działalność lotnictwa ograniczała się wczoraj za dnia do ogólnego i zbrojnego wywiadu. Jeden z samolotów wywiadowczych zaatakował w locie zniżonym największe brytyjskie zakłady aluminium Fort William, w północnej Szkocji, mimo silnej obrony ze strony artylerji przeciwlotniczej. Przez celne trafienie w najważniejsze urządzenia oraz przez następujące po nich wybuchy, zakłady zostały ciężko dotknięte.

W nocy na 23 grudnia silne formacje ciężkich samolotów bojowych zaatakowały wybitne urządzenia przemysłowe w Manchesterze z wielkim skutkiem. Olbrzymie ogniska pożarów w urządzeniach fabrycznych i składach były następstwem ataków. Poza tem zaatakowano ważne ze względów wojennych obiekty w Londynie, Bristolu, Liverpoolu, Southampton, Portsmouth i w innych miastach.

Minowanie brytyjskich portów było kontynuowane.

Nieprzyjacielskie samoloty rzuciły ubiegłej nocy małą ilość bomb rozpryskujących i zapalających na niewielu miejscach w zachodnim terenie pogranicznym. Powstała jedynie nieznaczna szkoda materiałowa w domach mieszkalnych i wśród ludzi.

Samoloty myśliwskie zestrzeliły wczoraj jeden nieprzyjacielski samolot. Jeden samolot niemiecki nie powrócił.

Podczas ataku na zakłady aluminium Fort William, wyróżniła się załoga samolotu wywiadowczego, komendant porucznik Fiddera, kierawca samolotu porucznik Myndel, radiotelegrafista sierżant Bothe, i strażnik pokładowy podoficer Lemberg.

Włoski komunikat wojenny.

Rzym, 24 grudnia. Włoski komunikat wojenny brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje:

W strefie granicznej Cyrenaiki sytuacja nie uległa zmianie.

Naloty bombowe na wysunięte nieprzyjacielskie bazy, jak również na nieprzyjacielskie samochody pancerne zostały powtórnie przeprowadzone przez włoskie lotnictwo.

Jeden z samolotów torpedowych trafił angielski krążownik pomocniczy i zatopił go.

Nieprzyjaciół bombardował kilka ośrodków w Libji. Jest jeden zabity i trzech rannych.

Na froncie greckim nieprzyjacielskie ataki zostały odparte przez włoskie kontrataki. Włosi zadali nieprzyjacielowi znaczne straty i zdobyli broń automatyczną.

Formacje myśliwskie zestrzeliły w walce dziewięć samolotów typu Blenheim.

W Afryce wschodniej bombardowano angielskie samochody i stanowiska w pewnej miejscowości w górnym Sudanie.

Podczas jednego z nieprzyjacielskich ataków na teren Włoch w nocy z 21 na 22 grudnia pewna ilość bomb została zrzucona na lagunę w Wenecji, które jednak nie wyrządziły strat ani w materiale, ani w ludziach.

Generał Bergeret w Bejrucie.

Zurych, 24 grudnia. Podsekretarz stanu w ministerstwie lotnictwa generał brygady Bergeret przybył obecnie do Bejrutu, celem przeprowadzenia inspekcji francuskich urządzeń lotniczych, na wschodzie. Podkreśla się w prasie francuskiej fakt, że podjęcie inspekcji ma dochodzić do skutku jeszcze przed przybyciem nowego wysokiego komisarza dla Syrii generała Dentza, co nadaje jej specjalnego znaczenia.

Zawsze gotowi!

Dniem i nocą na posterunku.

Krakowskie Ochotnicze Towarzystwo Ratunkowe.

Kraków, w grudniu.

Któż nie zna znaku białego krzyża na niebieskiem polu? Widzimy go nie tylko na budynku Straży Pożarnej, gdzie mieści się lokal **Krakowskiego Ochotniczego Towarzystwa Ratunkowego**, ale także i na karetkach popularnego „Pogotowia”, które zawsze stawia się pierwsze tam, gdzie życie ludzkie wymaga natychmiastowej pomocy.

Zajrzyjmy do lokalu „Pogotowia”.

Wielu ludzi obawia się wręcz tego przybytku, uważając, że wzywanie Pogotowia jest już ostatecznością, po której należy oczekiwać już tylko zgonu nieszczęśliwej ofiary. Przyjęło się bowiem przekonanie, że Pogotowie Ratunkowe wzywa się tylko w najtragiczniejszych wypadkach. **Rzeczywistość jednak przeczy temu.** Zwłaszcza przed wojną kroniki Pogotowia notowały wiele wypadków, kiedy Pogotowie wzywano do wypadków nieraz bardzo blahych, w których prosto niezadanie pomocy nie zdobyła się na nic innego, jak tylko na nakreślenie „pięciu jedynek” i zawezwanie lekarza Pogotowia Ratunkowego.

Gdy tylko zabrzmi dzwonek alarmowy na Pogotowiu — zaraz

wyrusza w drogę karetka Pogotowia.

Dawniej był to zaprzęg konny, który galopem, niemal równie szybko, jak Straż Pożarna, pędził na miejsce wypadku. W karetce obok dwóch sanitariuszy zajmują miejsce lekarz Pogotowia z podręczną apteczką.

Być lekarzem Pogotowia to niemała sztuka. Trzeba mieć **wyjątkową przytomność umysłu i szybkość diagnozy.** Trzeba się rozeznąć w wypadku z rekordową szybkością, aby móc wybrać najwłaściwszą drogę udzielenia pomocy. Przecież życie ludzkie zależy nieraz od sekund czy minut!

Na Pogotowiu panuje zazwyczaj żywy ruch.

Raz po raz wyjeżdża karetka i wraca, aby za kilka minut wyjechać znowu do innego wypadku. Raz jest to poparzenie, drugim razem przejechanie przez samochód, kiedy indziej próba samobójstwa albo krwawe porachunki przy pomocy noża. Leje się krew, wycieka życie ludzkie z przeciętych arterii, a lekarz Pogotowia musi z zaparciem się siebie zatrzymać uciekające życie, podnieść gasnącą iskrę życia. Tu nie ma ani chwili do stracenia, trzeba działać raczej intuicyjnie, niż z namysłem.

Iluż ludziom Pogotowie uratowało już życie! Ileż osób już dawno spałoby wiecznym snem, gdyby lekarz Pogotowia nie zdażył w porę!

Dla lekarzy Pogotowia Ratunkowego nie ma ani chwili odpoczynku.

Dniem i nocą muszą być na posterunku, gotowi każdej chwili do niesienia pomocy. O ile zgodzimy się, że pierwszym obowiązkiem lekarza jest nieść pomoc tym, którym grozi utrata życia, to obowiązek ten najsumienniejszy, najpilniejszy apelowany jest przez Pogotowie Ratunkowe.

I niejedną z nas zadaje sobie pytanie, przy pomocy jakich funduszy pracuje Pogotowie Ratunkowe? Przecież utrzymanie taboru, sztabu lekarzy, środków opatrunkowych, materiałów pędnych itd. **wymagają wielkich wkładów finansowych!** I ze zdumieniem wkładów finansowych! I ze zdumieniem wkładów finansowych! I ze zdumieniem wkładów finansowych!

Instytucja ta utrzymuje się wyłącznie ze składek publicznych,

z dobroczynności ludzi, którzy zdają sobie sprawę z tego, czym jest dla miasta Pogotowie Ratunkowe.

Cele i zadania Krak. Ochotniczego Towarzystwa Ratunkowego są, tak jasne i zrozumiałe, że chyba niema nikogo, kto by nie sięgnął do kieszeni i nie ofiarował bodaj najskromniejszej sumy na cele Towarzystwa. Jeśli już wszelkie inne argumenty nie są w stanie przemówić do sumienia, to powinno zadecydować przekonanie, że

Przeplótkwanie żołądka przez lekarza w lokalu Krak. Ochotn. Tow. Rat.

Budynek Straży Pożarnej w Krakowie, w którym mieszczą się lokale Krakowskiego Ochotniczego Towarzystwa Ratunkowego

nikt nie jest pewnym tego, iż kiedyś nie będzie musiał skorzystać z pomocy Pogotowia. Może ta myśl skłoni niejednego do wyłączenia grosza z kieszeni i złożenia go w darze instytucji, zasługującej ze wszech miar na poparcie.

Sygnal alarmowy karetki Pogotowia, spieszącej ulicami do wypadku, powinien być sygnalem, budzącym uśpione sumienie społeczeństwa krakowskiego. Jeśli nawet jest ktoś, kto czuje się tak pewnym,

Starodawna karetka konna Krakowskiego Ochotniczego Towarzystwa Ratunkowego.

ż nigdy nie będzie wzywał pomocy Pogotowia, to niech wspomni o tych tysiącach biednych i nieszczęśliwych, którym Pogo-

towie ratuje życie i niech za tych biednych złoży grosz do kasy Pogotowia.

Pięknym zwyczajem było, że w ostatni dzień każdego roku odbywała się publiczna zbiórka na cele Pogotowia Ratunkowego. Dzisiaj czasy się o tyle zmieniły, że o wiele częściej wzywa się Pogotowie, że o wiele więcej jest wypadków, w których lekarze Pogotowia muszą interwenjować.

Wartoby więc nie ograniczać się tylko do tego jednego dnia w roku, ale częściej zaglądać do lokalu Pogotowia, aby tam złożyć mały choćby datk.

Rzucamy więc apel: niech społeczeństwo krakowskie złoży egzamin ze zrozumienia swych zadań i obowiązków wobec potrzebujących pomocy, niech otworzy swoje serca i swoje kieszenie i niech zasili zasoby finansowe Towarzystwa.

Potrzeb jest wiele, karetki niszczą się, trzeba zakupić nowe, trzeba myśleć o uzupełnieniu zapasów środków opatrunkowych, trzeba jeszcze silniej usprawnić służbę Pogotowia! Nie szczędźmy grosza na ten cel, tem więcej, że wspierając Pogotowie — wspieramy samych siebie, bo może nadejść kiedyś dzień, gdy sygnal karetki będzie sygnalem pomocy dla nas samych.

Policjant w noc wigilijną.

Cisza uroczysta zalega ziemię, jakby w oczekiwaniu cudu...

Zda się, jakby z przestworzy niebieskich spływał wielki spokój i miłość wielką.

Polykuja, w śnieżnej oddali światełka, nad miastem rozgwarne i wioska zaciśnięta chyli się wieczór wigilijny, jakichś nieokreślonych uczuć i nadziei pełen. Wigilja...

I gdy tylko nad ziemią zabłyśnie gwiazda Betlejemska, zbiorą się szczęśliwe rodziny w ciepłych izbach, rozjaśnia się światełka choinek, rozlegną się melodie kolend.

Jednak nie wszyscy zasiadają do wigilijnego stołu, nie wszyscy mogą złożyć życzenia kochanym i kochającym, bo nie pozwala im na to ich ciężka i odpowiedzialna praca. Oto jeden z nich stoi na głodkiej, lodowatej jezdni w miejscu skrzyżowania się ulic; to dyrygent ruchu ulicznego. Obracając się, to w jedną, to w drugą stronę — to podnosi ręce do poziomu, to je obniża i tak ciągle bez chwili wytchnienia.

Na pozór czynność ta nie wydaje się nawet specjalnie uciążliwą. Ile jednak cięż-

kiego wysiłku musi on włożyć w taką czynność, ten tylko pojmie, kto ją wykonywał. Kilka kroków od niego na rogu chodnika stoi drugi policjant. Stoi nieruchomo, prawie bezczynnie, na pozór bez potrzeby. Niech się jednak coś stanie, niech któryś samochód za przedko jedzie, niech do jezdni podejdziesz staruszką, bojąca się sama przejść przez zulicę, niech kogoś okradną, niech ktoś zostanie uderzony — wnet policjant ten pospieszy z pomocą czy interwencją.

Są również i tacy, którzy daleko od ognisk rodzinnych, w rozłące z najbliższymi — wieczór wigilijny i święto spędzają w patrolach i obchodach, po bezdrożach i lasach, wśród pól rozległych, na wicherze i chłodzie.

Oto jeden z wielu.

Idzie po śnieżystej drodze z karabinem na ramieniu, z torbą na papieru, przewieszoną przez plecy. Idzie wolnym krokiem. Wielkie zmęczenie widać na jego twarzy. Nie dziwnego Policjant kończy swój obchód. A kawał drogi ma za sobą. Wyszedł na obchód wczoraj rano — wraca zaś dopiero

Wszystkim Czytelnikom „Gońca Krakowskiego” najserdeczniejsze życzenia „Wesołych Świąt” składa
Redakcja.

dzisiaj wieczorem. Przenocowawszy po drodze u jednego z sołtysów przeszedł przez dziesiątki wsi, zajrzał po drodze do wszystkich osad i grup domów samotnie stojących, zboczył nawet do wielu poszczególnych zabudowań, a wszędzie coś załatwił, coś zarządził, czemuś zarządził.

Za chwilę wróci do swego urzędu i tam przed komendantem złoży szczegółowe sprawozdanie ze służby. Tak naszemu policjantowi jak wielu innym jego kolegom z posterunków obowiązek nie pozwolił w radośnym dniu Bożego Narodzenia spędzić czasu tak jak go spędza spokojny obywatel, którego mienia i bezpieczeństwa strzeżę

Dla policjanta bowiem nie ma świąt.

Możemy nawet powiedzieć, że policjant jest u nas potrzebniejszy w święta, niż w każdy inny dzień powszedni. Po kościołach pełno pobożnych, tłok złodziei również nie brakuje. Właśnie jest to dla złodziei najstosowniejsza i najodpowiedniejsza pora. Kieszonkowcy pracują całą parą. Po nabożeństwie, zwłaszcza w większych miastach, każdy kto może, używa darów bożych, przyczem nie brak alkoholu. Staje przed policjantem w niebowlęty pijaczyna i ślaniając się na mogach, pyta, gdzie jest jego mieszkanie. Któż go usunie z ulicy? Kto się nim zaopiekuje? Oczywiście policjant.

Bywa jeszcze gorzej. O cóż łatwiej, jak nie o kłótnie po kilku lub kilkunastu kieliszkach. Częstokroć zaczyna się od pieści, a kończy się na nożu. Powstaje wielkie zbiegowisko i zamieszanie. Kogo wezwą wkońcu? Policjanta.

Dra. Wandera
OVOMALTINE

do nabycia we wszystkich aptekach i drogeriach

po cenach następujących:

puszka 500 gr.	zł. 7.80
„ 250	4.30
„ 125	2.40
„ 80	1.50

Ze względu na posiadany zapas przedwojennych surowców, ceny uległy tylko bardzo nieznacznemu podwyższeniu

Fabryka Chemiczno-Farmaceutyczna
Dr. A. Wander, S. A.
w Krakowie

*Gwarantuje
ściśle tą samą jakością
co przed wojną.*

W święta ludziska zazwyczaj wzajemnie się odwiedzają, przychodzą z dobrem słowem i życzeniami pomyślności wszelkiej. Mieszkania pozostają bez opieki, bo panowie-stróżowie również świętują. Powraca jeden i drugi do mieszkania i coś zastaje! Szafy doszczętnie wyczyszczone, bo złodzieje mieszkańowi umiają wykorzystać „konjunkture”. Kto musi natychmiast szukać skradzionych rzeczy? Policjant. I nikt go nie zastąpi. **Dla policjanta święta nie ma.**

Ciężka jest służba policjanta.

Niedziela czy dzień powszedni, zwykle święto czy Boże Narodzenie, wczesny ranek czy wieczór późny, mroź czy śnieżyca, paląca susza czy ślota, zawieja czy zadymka, jasno oświetlona ulica czy ciemna i przepaściasta ciemność głuchego boru, droga czy bezdroże — **zawsze i wszędzie suną patrole policyjne**, tkwią nieruchomo posterunki, odstraszaając swą obecnością, złoczyńców i występując służbowo w każdym wypadku pogwałcenia prawa. **Bo policjant jest zawsze w służbie.** Obywatel może zasypiać spokojnie.

Dzisiaj więc, gdy cały świat chrześcijański święci Narodzenie Chrystusa i gdy nad ubogą stajenką betlejemską zaświeciła promienista gwiazda, zwiastując wielką i radośną nowinę, dzielimy się wszyscy w myśli opłatkiem z Wami policjanci i z rodzinami Waszemi, a z ust wydobywa się szczególne, zbożne życzenie:

„Wesołych Świąt!”

(Jw)

Wojenne święta.

Kraków, 24 grudnia.

Po raz drugi w obecnej wojnie zasiadamy do wieczerzy wigilijnej. Błyskawicznie rozwijające się wypadki, których świadkami byliśmy w roku ubiegłym, skłaniały nas do oczekiwania na szybki koniec wojny. Zdawało się nam, że wojna musi się lada dzień zakończyć. Ale niestety stało się inaczej. Wiele się od tego czasu zmieniło, dokonały się olbrzymie przemiany w całej Europie, ale nadal kontynent podzielony jest na dwa wrogie obozy, między którymi, jak to stwierdzają obydwie strony, toczy się walka na śmierć i życie.

Po tragicznych wypadkach września r. 1939 pozostajemy nieco na uboczu od wielkich działań wojennych. Zapłaciliśmy swój haracz wojnie i obecnie przyglądamy się gigantycznym zapasom, biorąc w nich tylko bierny udział. O ile na to pozwoliła wojna — stosunki w kraju zostały na tyle unormowane, że można było podjąć pracę na wielu odcinkach życia społecznego i gospodarczego. szkoły otwały swoje podwoje i mimo zmniejszonego charakteru, wychowują młode pokolenie. Niema jednak nikogo pośród nas, kto by nie rozumiał, że wszystko to, co obecnie przeżywamy — ma charakter przejściowy, tymczasowy, że Europa czeka jeszcze na ostateczne uporządkowanie, które jednak będzie mogło być przeprowadzone po zakończeniu działań wojennych.

Banalne zdanie, że „życie ma swoje prawa”, nigdy bodaj nie stało się tak aktualnym, jak obecnie. Przeżyliśmy wielką tragedję, a jednak przekonujemy się, że żyjemy i że aby żyć musimy pracować, musimy co rano wstawać do pracy, musimy zabiegać o tę pracę, właśnie, aby żyć. Życie bowiem nie uznaje żadnych przerw, toczy się bez przerwy naprzód, nie oglądając się na zapatrzywania jednostek, czy nawet całych społeczeństw.

Byłoby zbędnym powoływać się przy tych świętach na wielki patos i szumnie brzmiać słowa. Kiedy jak kiedyś, ale właśnie obecnie przekonujemy się, że najpiękniejsze słowa, jeśli pozbawione są istotnej mocy tego, który je wypowiada, nie stanowią o niczem. Nieraz już Bóg doświadczał naród polski, nieraz już nadechodzili Święta Bożego Narodzenia, podczas których niejedno miejsce świeciło pustką, ale nigdy nie było tak, aby członkowie jednego narodu byli rozsypa-

ni po całym świecie, tak, jak obecnie.

Ciche to będą święta. Wojna ka o los najbliższych skłaniają nas do tego, że nie myślimy o hucznych i niefrasobliwej radości dniach wigilijnym. Lema z całej symbolistyki wigilijnej pozostanie jedynie opłatki — wiązanie do sta. odawnej tradycji. Serca ludzkie postarają się o to, aby dzień ten każdemu opromienie w najskromniejszy bodaj sposób. Wśród nie dlonie ze łąz w oku sięgały po nie dary, które w tym dniu zawitały pod dachy ubogich domów i mieszkań, ale dobrze wiemy, że jest jeszcze wiele nędzy ludzkiej, która czeka na poparcie i otuchę.

I niezawasze jest to brak środków do życia czy pieniędzy, o wiele częściej trafia się brak życzliwego serca, któreby dzieliło z nami niedolę i któreby wspierało nas w ciężkich chwilach. Niejeden z tych, któremu los nawet nie dopiekił zbyt, czuje się smutny i osamotniony, bo odeszli od niego krewni i przyjaciele, bo został sam na świecie.

Porty irlandzkie pod kontrolą wojskową.

Dublin, 24 grudnia. Rząd wolnego państwa irlandzkiego poddał porty zachodniej Irlandji Galway i Sligo pod kontrolę wojskową, którą zostały podporządkowane w czerwcu b. r. również porty w Dublinie, Cork i Kingsdom. Powodem tego postanowienia jest chęć zabezpieczenia kraju pod względem wojskowym.

Akcje zagraniczne na giełdzie londyńskiej.

Zurych, 24 grudnia. Przez dłuższy czas zakazał urząd skarbu angielski dopuszczania na giełdę londyńską akcji zagranicznych, ostatnio zaś skasował swoje poprzednie rozporządzenie i na giełdzie ukazało się 120 akcji o znaczeniu międzynarodowym. Wśród akcji, dopuszczonych do obrotu giełdowego, znajdują się przede wszystkim „Brazil Traction”, „International Nickel”, „Canadian Pacific”, „Mexican Light and Power”. Pierwsze notowania giełdy londyńskiej wykazują bardzo silny stan notowanych akcji.

Londyn buduje tunele.

Berno, 24 grudnia. Angielskie ministerstwo obrony kraju zajęło się ostatnio zbadaaniem możliwości zbudowania nowych tuneli podziemnych, które mają służyć, jako schrony przeciwlotnicze. Dotychczas

W dniu tym na wszystkich krańcach świata Polacy zasiadają do wieczerzy wigilijnej. W dniu tym nad Polską unosić się będą myśli tych, którzy znaleźli się zdala od Ojczyzny. Wszyscy będą marzyć o tem, że kiedyś, kiedyś, gdy minie wojna, którą nazywają ostatnią w dziejach, ale też najstraszliwszą, razem będziemy święcić Wigilię, razem przełamiemy się opłatkiem i życzyć sobie będziemy Wesołych Świąt. I aczkolwiek zdajemy sobie sprawę z tego, że dzisiaj trudno mówić o powszechnem zbrataniu, o „pokoju ludzkości”, to jednak równocześnie jesteśmy przekonani, że nigdy słowa starodawnej kolędy nie wyrażały tak głęboko i istotnie pragnień ludzkości, jak właśnie teraz, kiedy pożoga wojny sroży się w całej Europie.

Oto zapada wieczór i wschodzi pierwsza gwiazda; gwiazda, która doprowadziła królów i pasterzy do żłóbka. Zbawiciela. Spoglądając na nią, odnajdujemy w sobie wiarę, że i ona doprowadzi nas tam, gdzie spokój i szczęśliwość nie są pustymi słowami, ale prawdziwą istotą rzeczy.

zbudowane względnie rozszerzone trzy tunele kolejki podziemnej, dostosowując je do nowych wymagań, w przyszłości zaś będzie się budować 7 olbrzymich tuneli w tych samych celach. Schrony te będą zaopatrzone w wentylację, zainstalowane tam będą kuchnie i ambulanse. Powoli powstaje pod ziemią nowe olbrzymie miasto, które ma dać schronienie tym wszystkim, którzy nie czują się nad ziemią pewni.

Angielska łódź podwodna „Swordfish” stracona.

Sztokholm, 24 grudnia. Brytyjska admiralija komunikuje, że łódź podwodna „Swordfish” zaginęła i że należy uważać ją za straconą. Łódź ta posiadała wyporność 640 ton podczas jazdy po powierzchni, a 935 ton pod wodą. Załoga składała się z 40 ludzi. Wykonczona w r. 1932 łódź „Swordfish” należała do serii czterech łodzi podwodnych, z których już trzy zaginęły.

Obserwator amerykański w Londynie.

Berno, 24 grudnia. Donoszą o przybyciu do Londynu płk. armji Stanów Zjednoczonych Donovan, który ma odbyć dłuższą podróż po Europie. Jakkolwiek cel podróży płk. Donovan trzyman jest w ścisłej

tajemnicy, to jednak domyślają się, że został on wysłany w roli obserwatora, który ma złożyć sprawozdanie prezydentowi Rooseveltowi o rozwoju sytuacji europejskiej.

Ambasador Leahy płyne do Europy.

Waszyngton, 24 grudnia. Nowy ambasador Stanów Zjednoczonych przy rządzie francuskim w Vichy Leahy uda się w najbliższych dniach na pokładzie ciężkiego krążownika „Tuscaloosa” do Europy.

Krażownik ten płyne z Norfolk do Virginji, a następnie do Lizbony. Po objęciu stanowiska swego w Vichy zwolni admirał Leahy dotychczasowego kierownika ambasady, który uda się w podróż inspekcyjną do konsulatów Stanów Zjednoczonych w koloniach francuskich.

Brak fachowych robotników w U. S. A.

Nowy Jork, 24 grudnia. Brak fachowych robotników, będących następstwem nakręcania konjunktury w rozmaitych dziedzinach produkcji materiału wojennego w U. S. A. daje się szczególnie odczuć w Connecticut.

Do miejscowości tej napłynęła wielka ilość zamówień na samoloty. Skutkiem jednak braku fachowych robotników nie może być mowy o rozbudowaniu tamtejszego przemysłu. Szczególnie daje się we znaki brak robotników fachowych w przemyśle maszynowym. Mimo wszelkich usiłowań, zmierzających do wyszkolenia fachowych robotników, np. nawoływania przez radio do brania udziału w kursach dla robotników fachowych, istnieje niewielka nadzieja, aby brak ten mógł być usunięty w najbliższym czasie.

Francja walczy o swoją walutę.

Zurych, 24 grudnia. Ostatnio dała się zauważyć we Francji tendencja lokowania pieniędzy w nieruchomościach, przez co doznaje waluta francuska dużej szkody, gdyż grozi jej dewaluacja.

Wobec tych objawów postanowił rząd francuski utrudnić nabywanie nieruchomości, to też zgodnie z ostatnio wydanym rozporządzeniem do nabycia nieruchomości potrzeba zezwolenia odnośnego prefekta. Poza tem zaś wszystkim transakcje, przeprowadzone od 1 lipca 1940 roku, muszą być przedłożone w przeciągu miesiąca danemu prefektowi do zarejestrowania.

Hr. Csaky otrzymał urlop.

Budapest, 24 grudnia. Regent Węgier, admirał Mikolaj Horthy udzielił w sobotę ministrowi spraw zagranicznych hr. Csaky urlopu na jego własne żądanie ze względu na konieczność dłuższej rekonwalescencji.

Kierownictwo ministerstwa spraw zagranicznych powierzone prowizorycznie premierowi hr. Teleki.

Kandyzowane niebieskie migdały

Zawsze miałem jakąś predylekcję do świętego Mikołaja, nie tylko dlatego, że był to jedyny z moich znajomych, który tak namiętnie lubił wszystkich obdarowywać, ale przede wszystkim dlatego, że miał piękną, siwą brodę, zwykle zrobioną z waty, a poza tem kilka pęczków dziwnej siwizny na nosie i na policzkach. Powstały one zapewne w ten sposób, że podczas przyklejania brody mimowoli przylepiły się do jego policzków i jak na staruszkę grubo z czerwonych policzków. Łączyłem imię tego świętego ze śniegiem i zimą, co zresztą jest zupełnie naturalne. Robił na mnie zawsze wrażenie, że to nie żadne miasto ani wieś, tylko poprostu dekoracje sceniczne, małe, naiwne, pachnące na sto kroków kulisowością, płaskie, nieplastyczne i nie mające żadnej głębi.

I teraz gdy po raz trzydziesty któryś byłem świadkiem tego małego corocznego cudu, polegającego na tem, że w pewnej chwili zaczynają z nieba lecieć płatki śnieżne, postać świętego Mikołaja stanęła mi żywo przed oczami. Gdy śnieg leci z nieba, świat cały staje się dziwnie mały; ma się czasem wrażenie, że to nie żadne miasto ani wieś, tylko poprostu dekoracje sceniczne, małe, naiwne, pachnące na sto kroków kulisowością, płaskie, nieplastyczne i nie mające żadnej głębi.

Zdaje mi się czasem, że różne budynki, które znam skądinąd, nie są temi właśnie budynkami, ale imitacją ich, i że technik sceniczny przy pomocy jakiejś maszyny a może też własnoręcznie sypie fałszywy śnieg, aby stworzyć ten zimowy krajobraz. Sypie zresztą tylko tak długo, póki tego wymaga scena: miłosna — w której dwoje kochających żegna się na zawsze, ale mimo to szczęśliwym trafem spotyka się w trzecim akcie, czyli za dwie godziny, względnie za 15 lat — tragiczna — gdy tenor wyśpiewa najwyższe swoje trele, a to z tego powodu, że opuszcza rodzinne miasto i idzie na wojnę.

Za bramami tego papierowego miasta słychać okrzyki jego przyszłych kolegów z wojska z postaci kilku andrusów-statystów, którzy używają sobie na całego i po krzykują, ćwicząc młode gardła. Z chwili

la, kiedy armja jest wyspiewana, lub kiedy czuła para pożegnała się już ostatecznie i na scenę ma wejść znowu kto inny, śnieg ni stąd ni zowąd przestaje padać. Jest coś nierealnego w tem zjawisku meteorologicznym, coś śmiesznego niejako, coś, co przypomina mimowoli teatr.

Zawsze podejrzewałem, że za tem całem zjawiskiem kryje się jakaś maszynieria sprytnie obmyślona i że cała wogóle zima nie jest niczem innem, jak perdydnie powracająca zabawa aniołków, które poprostu chcą pojeździć sobie na nartach i dlatego „robią” zimą. Przychodziło mi na myśl, że przecież nawet zwykli śmiertelnicy (oczywiście w porównaniu do aniołów) urządzali sobie takie zabawy. N. p. król bawarski Ludwik, który chce latem przejechać się saniami, kazał całą drogę do zamku Hohenschwangau wysypać solą.

Właśnie zaczęły lecieć z nieba drobne płatki śniegu z tym skutkiem, że ludzie niewiadomo zresztą dlaczego, poczęli się gieszyć, jak małe dzieci, a jednocześnie ślizgać, jak wszystkie djabły. Miasto stało się coraz mniejsze, kurczyło się w sobie, jak stary człowiek, który coraz bardziej pochyla się, coraz mniej rusza się, przyjmując postać zgarbioną i nieruchliwą.

Bo śnieg ma to do siebie, że wyolbrzymia jednostkę, a pomniejsza zbiorowisko ludzkie. Śnieg odcina ludzi jednych od drugich, każe im żyć życiem własnem wewnętrznem, niezależniom od świata otaczającego. Człowiek, który nie porobił zapasów zawczasu, zapasów duszy i serca, zapasów myśli, ten czuje się w zimie, w swoim pokoju czy mieszkaniu, jak ryba, która została wyrzucona przez fale na piasek i teraz beznadziejnie się rzuca, aby się dostać do życiodajnego żywiołu.

Przypomina się zawsze jako symbol optyczny małe okienko zamrożone pod zawieszistą czapą śniegu, a wewnątrz pokoju duży kominek, na którym pała się koniecznie olbrzymie polana drzewa. W czasach dzisiejszych, kiedy o takie polana jest nieco trudniej, ogień ten trzeba mieć w sobie, a wtedy nie potrzeba nawet kominka, aby zrobić się ciepło.

Zimą i z tym całym obrazem świętomikołajowym łączy się też zapach żywicy i zapach sosen, a poza tem odwieczna tania poezja kartek świątecznych. Gdy mówi się o nich, następuje się samo przez się pytanie: — Czyż poezja, rzeczy wzrusza-

jące i rzeczy romantyczne, muszą koniecznie być źle narysowane, aby były w smak publiczności? Czyż sarny, które rzeczywiście podczas zimy mogą budzić współczucie u ludzi, muszą koniecznie mieć taki fiveoklockowy słodki wyraz swej zwierzęcej twarzy?

Czyż za każdą chatką musi koniecznie zachodzić krwawo słońce, jakby było gąbka i nasiąknęło czerwonym winem burgundzkim i czy zawsze się zdarza, że przez wieś w czasie świąt Bożego Narodzenia idzie Jaś i Małgosia rączka w rączkę, z rozpromienionym uśmiechem na twarzy, wolniutko, spokojnie wpatrując się wzajemnie w oczy, podczas gdy termometr wspina się, jak jakiś alpinista po słupku ręki i żongluje resztką sił na szczytyce jego?

To są wszystkie pytania zupełnie jałowe, gdyż na to i tak nikt nie odpowie. A najmniej ci złośliwi malarze, którzy przyzwyczaili się od stu może lat wskazać zimę i święta w takie, a nie inne właśnie ramy, jak się wiejska zażywna pania w gorset i sznurkuje go przy użyciu chwytów gimnastycznych.

Ale łatwo krytykować: niech no kto spróbuje od 1940 lat urządzić rokrocznie takie same święta, niech spróbuje składać co roku życzenia w określonym czasie, niech spróbuje przygotowywać w tymże samym miesiącu pewne potrawy również zgóry określone, według starodawnego przepisu, a zobaczylibyśmy, czyby inna rzecz również nie ułożyła się w postaci niezmiennego niejako symbolu, konwensanowego obrazka!

Ze świętami Bożego Narodzenia zachodzi taka sama sprawa, tylko w znacznie silniejszym stopniu, jak z wieloma innymi momentami życia, pełnemi wzruszenia: ludzie robią wszystko, aby szczerze odczuć chwilę, żywe wzięcie udziału w nastroju ściągnać na ziemię przy pomocy szablonych utartych dodatków.

Zachodzi tutaj dziwna walka między tym duchem, który w każdym człowieku zrywa się w czasie, kiedy szarzej niebo, odcinając się od białej ziemi i kiedy nad światem zalopocze jakaś dziwna tajemnica — a człowiekiem, chcącym ducha tego ściągnąć na ten padół na jakimś sznurku banału i konwensansu, jak się ściaga balon, wyrzucający się w czasie burzy, aby nie pomknął w przestworza.

Nie mogę się opędzić wspomnieniu pewnego rysunku, wysłanego z pod olówka znanego niemieckiego malarza, von Schwinda, a przedstawiającego grubego człowieczka we fraku XVIII-wiecznym, który trzyma się za harcap, ciągnąc go w górę. Podpis pod tym rysunkiem brzmi: „Der Bürgermeister von Kräwinkel sucht sich zu erheben”, czyli „burmistrz Kaczego Dolu stara się podnieść”. Tak! Szczere prawdziwe nieklamane i indywidualne wzięcie w chmury, to klasyczne uganianie się za niebieskimi migdałami, starając się ludzie odbywać według pewnych przepisów, pewnej szkoły. Uczą się niejako pilotaż romantycznego, wskazują drogę, jak należy skutecznie looping podniebne duszy, jak robić „korkociąg”, natchnienia i jak kreślić esy floresy na zinnem niebie świat.

W każdym człowieku tli się jakiś złośliwy djabeł, który go namawia do narzucenia innym ludziom jego własnych wzruszeń. Tak, a tak musisz spoglądać na piękny kwiat, aby ci się podobał, tak i tak trzeba go wachać, aby wydobyć z niego najpiękniejsze zapachy, w ten patentowany sposób będziesz się wzruszał świętami, czy taka lub inna sytuacja, jeżeli chcesz odczuć ją w pełni — zdają się mówić różne kartki świąteczne, dziadki leśne, św. Mikołaje, a następnie różne kurczeta na Wielkanoc, bazie i t. p. rzeczy.

Napewno zarzuci mi Czytelnik, że przecież jakoś trzeba ujawniać te wzruszenia, trzeba znaleźć jakąś formę tradycyjną dla tych okoliczności i co wkońcu wymyślić! Pewnie, że nie można co roku wymyślać coś nowego i nawet o to nie chodzi, natomiast jest cicha, mała, codzienna tragedja, że nawet najbardziej niebieskie migdały muszą czasem okrzemnąć w pewnej, dosyć zwykłej, pospolitej, codziennej, zdawkowej postaci. Jest to tak, jak zarobienie banknota tysiąca złotych, które kosztowało człowieka ogromnych wzruszeń i wysiłków, a który potem poprostu rozmiennie na dziesięć lub pięćdziesiąt.

Jakaż różnica! Niebo i ziemia! I właśnie o to chodzi: myśli, które idą w niebo, spojrzenia, które błądzą po chmurach, schodzą na ziemię, zmienione, odbrązowione, zwykłe. Ale na to niema rady: niebieskie migdały nie rosną na drzewach, rosną tylko w sercach ludzkich.

Xerez.

Rozrywka przy chwince

Kraków kolebką koled staropolskich.

Kraków, 24 grudnia.

W przekazanym przez minione wieki literackim i muzycznym dorobku polskim zajmują koledy jedno z najpocześniejszych miejsc. Zawdzięczają to nie tylko liczebności swej, lecz i rozpowszechnieniu po wszystkich zakątkach kraju, jak najmniej ogromnej skali tematów i nastrojów, rozpiętych między religijną wzniosłością a świecką rubasznością, do czego dołącza się bogactwo motywów muzycznych, będących odbiciem upodobań różnych epok i warstw społecznych.

Na szlachetne piękno i wysoką wartość polskich koled pierwszy bodaj zwrócił uwagę Mickiewicz w wykładach w Collège de France i odczuł lepiej, niż później badacze, skarby piękna, ukryte w prostych i nieraz naiwnych strofach koledowych pieśni, głęboko przemawiających do uczucia. Odtąd poprzez dwóch autorów krakowskich: Lucjana Siemieńskiego i Stanisława Tarnowskiego aż do czasów najnowszych, wielu badaczy poświęciło swą pracę studium nad koledami. Nigdy jednak nie podkreślono dość silnie roli, jaką w przeszłości odegrał Kraków w zakresie tworzenia i rozpowszechniania tekstów koledowych, zarówno wokalnych, jak i muzycznych, gdzie na dworze królewskim i

zbyt świeckich koled, pochodzących właśnie z okolic Krakowa.

W następstwie tego zrodził się jednak niepospolity urok koled ziem krakowskiej, nacechowanych naiwną poufałością w odniesieniu do nowonarodzonej Dzieciny, Matki Bożej i św. Józefa. I dlatego pastersze z koled, to

nasł parobcy wlejsy, ubrani w świtki i burnusy,

grający na dudkach, multankach i bandurkach, niosący Dzieciątka w darze „kukieleczkę i masła ośleczkę“, stąd też stajenka betlejemka, to zwykła krakowska szopka z dachem, krytym słomą, rzuconą na śnieżyście tło surowej polskiej zimy. Słowem — ożył w tych koledach cały wiejski świat ze swoimi zwyczajami, uczuciami i sposobem mówienia, a w tem może tkwi ich najgłębszy urok.

Jednakowoż wlejsy pleban, bakałarze i organści częściej tylko byli twórcami wlejskiej koledy.

Bardzo często spełniali rolę pośredników w rozpowszechnieniu jej pośród ludu i przetworzeniu na swojską modłę słów i melodii, płynących z kulturalnego środowiska

miejskiego. I tu właśnie, jako główne źródło koled, musi być wzięty pod uwagę nade wszystko Kraków, przez długie wieki

stolica religijnego życia Polski,

nazwana przez swoich i obcych „polskim Rzymem“. Pod gotyckimi sklepieniami krakowskich kościołów brzmiały po raz pierwszy polskie pieśni o Bożym Narodzeniu i wędrowały następnie do domów mieszczańskich i na dwór królewski, a stąd do pałaców magnackich, dworów ziemiańskich, a nawet na wieś między lud prosty.

Dotychczas zachowały się w Krakowie w średniowiecznych księgozbiorach klasztorów cenne ogromne zbiory koledowe. Nieopracowany taki zbiór ani przez badaczy literackich, ani przez muzykologów czeka do dziś na badacza w klasztorze Kłarysek przy ulicy Grodzkiej, gdzie — warto wspomnieć — znajduje się również wybitne dzieło sztuki starowłoskiej, wykonana w terakocie z mnóstwem przesłoniczonych figurek szopka Betlejemka, wystawiana w okresie świątecznym w należącym do tegoż klasztoru kościele św. Andrzeja.

Pierwszy ślad w literaturze polskiej o koledach pochodzi również z Krakowa i sięga XV. wieku.

Jest to „wielkierz miejski“, czyli pismo radzieckie, wzywające studentów Akademii Jagiellońskiej, tak zwanych „żaków“, aby chodząc po domach mieszczańskich, nie

śpiewali pieśni światowych, ale pobożne o nowonarodzone Dzieciątka i stajenke. Z Krakowa bierze początek koleda dialogowa, która wywiodła z siebie przedsta-

wienia jasełkowe, będące prototypem rodzimej sceny polskiej, na co słuszną uwagę zwrócił Wyspiański, dając strukturze swego „Wesela“ budowę wybitnie szopkową. Około najstarszych przedstawień jasełkowych zasłużyli się przede wszystkim krakowscy Franciszkanie. Przedstawienia te urządzone były w kruchtach franciszkańskiego klasztoru, a potem i na rynku krakowskim na specjalnie zbudowanej scenie u wylotu ulicy Brackiej.

W Krakowie powstały pierwsze drukowane zbiory koled staropolskich, zwane „kantyczkami“.

W zbiorze takim pióra Jana Zabęczyca (wydanym w r. 1642) pod tytułem: „Symfonia anielskie czyli Koleda“, znajdujemy już pieśni, tak żywe dotychczas w całej Polsce, jak: „Przybieżeli do Betlejem pastersze“, „Wśród nocnej ciszy“, „Wstaw się pasterz bardzo rano“.

Często poza tem melodie miejscowych krakowiaków i mazurów, bądź tańców modnych polskich lub zagranicznych (polonezy, senary, drabanty), tańczonych na zamku krakowskim w XVI i XVII wieku, opatrywano pobożnymi tekstami wierszowanymi i w tej formie doszły do naszych czasów, jako popularne koledy. Niekiedy znów w ludową koledę przemieniały się komponowane przez kapelmistrzów dla orkiestry zamkowej polonezy koronacyjne. Melodia do słów: „W żłobie leży, któż pobieży koledować Małemu“, jest właśnie polonezem koronacyjnym króla Władysława IV

Każda epoka odzwierciedliła w koledach światopogląd upodobań i stan cywilizacyjny“.

W wielu z nich ujawnia się duch religijny baroku, to rubasznosc i zaniżowanie do szkleńcy w epoce sarmatyzmu. Później przychodzi do głosu rokokowy sentymentalizm, to znów napięcie uczucia i serdeczny ton romantyczny. A wszystkie razem są drogim skarbem przeszłości, godnym zachowania i pamięci.

Jan Pietrzycki.

Szopka krakowska.

Kraków, 24 grudnia.

Szopka, jeśli chodzi o jej stronę literacką, jest swego rodzaju próbą twórczości dramatycznej ludu, pod względem artystycznym lichą i naiwną, ale posiadającą niewątpliwie znaczenie dla etnografów i zwolenników folkloru, jak również dla szerokiego masu ludu, którego wiarę, przywiązanie do tradycji i języka ojców podtrzymują prymitywne sceny jasełek.

Cywilizacja i postęp niesie zagładę tym dawnym zwyczajom tak samo, jak strojom narodowym i różnym zabytkom, o których dziś dowiadujemy się ze starych zapisków, albo muzealnych szaf. Ale jeszcze niewiele lat temu szopka, specjalnie na terenie krakowskim, stanowiła **kunst artystyczny**, który przez wiele lat wychodził z pod palców zawodowego szopkarza, **Michała Ezenekiera** z Krowodrzy, murarza.

M. Ezenekier co roku jesienią lepił, strugał i ubierał figurki, a w okresie świątecznym chodził po Krakowie z szopką, która była misternym arcydziełem architektonicznym o bogatych kopulach i wieżach, złoistych kruchtach i bogato ustrojonych figurkach. Płasy drewnianych ku-

kielek, szlachcica targującego się z żydem, chłopów-rezunów pobudzających do serdecznego śmiechu do lez, a tragedia Heroda, rozkudłany djabeł z widłami i długa, biała śmierć z kosą, wzbudzały w widzach składających się przeważnie z dzieci i młodzieży, ogromny przejmujący do głębi strach.

Naiwne, proste teksty jasełek zmieniały się dzięki temu, że były przekazywane drogą ustnej tradycji i modyfikowane niejednokrotnie pod wpływem jakichś nowych okoliczności, które wyzyskiwał niezłomny każdorazowy „kompozytor“ tekstu.

Melodie ulegały również zmianom i warjantom zależnie od woli i nastroju szopkarza. **Najczęściej opierały się na pieśniach ludowych** jak np. najpopularniejsza z koled „W żłobie leży, któż pobieży“ zastosowana była niegdyś i dotąd jest śpiewana na nutę poloneza, grywanego na dworach królów polskich w XVII wieku.

Koledy mają **raczej świecki charakter**, aniżeli religijny, formę skoczna, niemal taneczna, albo poważna, ale prawie nigdy modlitewna. Dominuje w nich naiwna poufałość i lokalny koloryt polski, prosty-

ta wiejska i rzewność. Wartość koled polega na ich **szczerzej, niewykorzystanej formie**, w której żyje cały wiejski i małomiejski świat ze swoimi zwyczajami i stosunkami, uczuciami i naiwnym sposobem wyrażania ich.

Szopka krakowska, wzorowana na architekturze Zamku i gotyckich wieżach kościoła Marjańskiego, odbiega swoim bogactwem od szopek np. Małopolski wschodniej, gdzie kolednicy nie silą się na wprowadzenie małego Jezusa do nieznanego im przepychu. Tam, pasterzami są zwyczajni polscy parobcy, a szopka taka sama kryta słomą, mieszczała we wnętrzu żłób ze słomą, krową i koniem, jak każda stajnia przy naszej wiejskiej zagrodzie.

Jeśli chodzi o efekt zewnętrzny, to bezspornie jest on mniejszy, ale **wiarę w zrodzonego Boga prostaków, żyjącego w ubóstwie, narzuca się głębiej**. Jezus jest bliższy, bardziej dotykający i osiągalny, nie odgradzony krwawym płaszczem purpury, kapiącym od złota i oślepiającego blasku. Jest to **apoteoza ubóstwa**, podniesienie go do godności i chwały, z jaką żadna na świecie nie może się równać.

Człowiek ubogi widzi to i czuje, jest wdzięczny Chrystusowi za to, że mimo swego bóstwa, przyszedł na świat w tak biednym otoczeniu, jak najbardziej potrzebne z biednych dzieci.

Joanna Czarkowska (Kraków)

Światło jest teraz tańsze, należy jednak stosować Osramówki-D z uwagi na ich małe zużycie prądu.

OSRAMÓWKI-D dają tanie światło

Informacji o źródłach nabycia udziela:

OSRAM A. G. Krakau, Ostring 12 (Telefon 20125) — OSRAM A. G. Niederlassung Warschau, Bahnhofstrasse (Telefon 244 22)

Zwyczaj w oku nie świat Bożego Narodzenia.

Kraków, 24 grudnia.

Mówi stare przysłowie, że każdy kraj ma swój zwyczaj. Bo każdy naród w zwyczajach swoich uwiecznił to, co najbardziej przemawiało mu do serca i duszy, co najbardziej ukochał.

Zwyczaj nasza i obrzędy układały się przez całe wieki, to też są one pamiątką po pradziadach, która przechodziła z pokolenia na pokolenie. Ojcowie nasi bardzo kochali się w zwyczajach i obrzędach dorocznych. Zwłaszcza gdy nadeszły Gody, czyli Boże Narodzenie, święcono najrozmaitsze zwyczaje, uświetniające ten radosny okres w roku. Z żadnymi innymi świętami nie łączy się też tyle i tak pięknych obrzędów, co ze świętami Bożego Narodzenia.

Gody rozpoczyna Wigilia,

jedną z najpiękniejszych naszych uroczystości. Z dawien dawna, obchodzono ją w Polsce bardzo uroczysto. Przez cały dzień wstrzymywano się od jedzenia, albo przedstawiano na najkonieczniejszym posiłku postnym. Dopiero kiedy pierwsza gwiazda zajaśniała na niebie, zasiadano do wspólnej wieczerzy wigilijnej, tak radosnej i serdecznej w każdym domu polskim.

Ukazania się pierwszej gwiazdy na niebie, czekano

na pamiątkę owej gwiazdy Betlejemeckiej,

która niegdyś pasterzom i trzem mędrcom ze Wschodu ukazała drogę do żłóbka Jezusowego. Toteż na pamiątkę przyjścia Zbawiciela w ubogiej szopie betlejemeckiej, przystrajano izbę, w której spożywano wigilję, w snopy zboża rozstawione w czterech kątach izby. Pod obrus kładło się miano na przypomnienie świętego Dzieciątka, złożonego nie w bogatej pościeli, lecz w żłobie bydlęcym na sianie.

Gdy już się cała rodzina zgromadziła wokoło stołu wigilijnego, następowała chwila bardzo uroczysta —

dzielenia się opłatkiem.

Gospodarz i gospodyni domu podchodzili kolejno do każdego z obecnych, nie omijając najmniejszego dziecka, szli do izby ozdobionej i kuchni i dzielili się opłatkiem ze wszystkimi domownikami i służbą. Skła-

dano sobie przytem życzenia powtarzając: „Dosiego roku”, t. zn. „Daj nam Boże doczekać szczęśliwego przyszłego roku”.

Łamanie się opłatkiem, to jeden z najpiękniejszych naszych zwyczajów, który pozostał nam po dziś dzień. W tej chwili uroczystej miłości przenika sercem wszystkich obecnych, znikają urazy i wzajemne niechęci, nieraz najzaciętsi wrogowie podają sobie ręce do zgody. Ten znak braterstwa i miłości posyłano też w liście krewnym i znajomym, którzy nie mogli zasiąść do wspólnej wieczerzy wigilijnej, lub dzielono się z nim w duchu i myśli.

Po spożyciu opłatka zaczynała się wieczerza wigilijna.

Dawnym zwyczajem na wigilję zjeżdżała się cała rodzina, choćby najbardziej rozproszona po różnych stronach kraju. Zjeżdżali więc krewni, majomi i przyjaciele, a w dniu tym powszechnej radości nie zapomniano też o biednych sierotach, o starcach nieśczęśliwych i samotnych. Do stołu wigilijnego zasiadali wspólnie wszyscy.

Wieczerza wigilijna składała się zawsze z potraw postnych. Według starego zwyczaju potraw tych dawano pięć, siedem, dziewięć i więcej. Ta wielka ilość potraw miała wróżyć gospodarzowi domu obfitość tych wszystkich płodów na stole jego w roku następnym. Do potraw wigilijnych należał barszcz z grzybami, bigos postny, kasza: jaglana i gryczana, groch ze suszonymi śliwkami, kapusta maszczona olejem, polewka, ryby różnych gatunków i kluski.

Do dnia wigilijnego przywlecywali ojcowie nasi

rozmaite wróżby.

Tak mówiono, że kto rano wstał w wigilję Bożego Narodzenia, ten przez cały rok nie będzie ospały. Która dziewczyna tarła mak na wigilję, ta na pewno wyjdzie za mąż. Kto zaś dzień wigilijny spędził na lenistwie i kłótniach, będzie próżnował i kłócił się w roku przyszłym, bo „jakiś we wigilję, taki cały rok” mówi przysłowie. Przy stole wigilijnym musiała być parzysta liczba osób, bo nieparzysta wróżyła nieszczęście, za najgorszą liczbę uważano trzy następną, której i do dziś dnia unikają.

Po skończonej wigilji, gospodarz brał siano, co leżało pod obrusem i dorzuciwszy do niego z każdej potrawy po łyżeczkę, zanosił bydlę, aby i ono dostało garstkę paszy ze stołu wigilijnego. Ziarno, wykruszone ze zboża, co zdołało izbę podczas wigilji, rzucano dla drobiu, a ze słomy robiono powrósł i obwiązywano nim drzewa owocowe w sadzie, aby w roku następnym miały dużo owoców.

W ten uroczysty dzień karmiono troskliwie dobytek na pamiątkę owych stworzeń, co niegdyś były świadkami przyjścia na świat świętego Dzieciątka. W niektórych okolicach istniała wiara, że w tę świętą noc

otrzymują zwierzęta dar przemawiania mową ludzką,

aby, jak ów osioł i wół przy żłóbku Pana Jezusa — oddały pokłon Boskiemu Dzieciatku.

Po skończonej wigilji gromadziła się rodzina i domownicy i śpiewano wspólnie starodawne koledy. Płynęły ku niebu te przepiękne nasze pieśni, w których Aniołowie dają znać pasterzom, że Bóg się rodzi, pasterze spieszą powitać Pana i cały świat rozbrzmiewa hymnem radości: Chwała Panu na wysokościach, a pokój ludziom dobrej woli”.

Co do pasterki, to

odprawiano ją dawniej przy żłóbku,

przypominającą chwilę narodzenia Chrystusa. Początek takiej pasterki dał św. Franciszek z Asyżu, który pierwszy za pozwoleniem Ojca św. w grocie ustawił jasełek: żłóbek z figurami Matki Boskiej, św. Józefa, Dzieciątka i pastuszków. Zarazem też odprawiano Mszę św. o północy. Zwyczaj ten rozszedł się po całym świecie i zawitał także do Polski.

Z pierwotnego żłóbka powstały

widowiska jasełek.

odgrywane początkowo po kościołach, nietylko ustawiano figurki, lecz posuwano je, mówiono i śpiewano za nie. Także jasełka bywały uroczystym świętem, w którym brał udział cały naród od najbiedniejszych do koronowanych.

Widowiska jasełek z biegiem czasu stały się zbyt słabe, dlatego usunięto je z kościołów. Zato aż do początku 19 stulecia był zwyczaj w wielu kościołach w Polsce, że na ołtarzu stawiano kołyskę pięknie ubraną z Panem Jezusem. Z kołyski tej spadała długa wstęga, którą obecni w kościele chwytały i pociągając nią, kołyskę poruszali.

Widowiska jaseł, usunięte z kościołów, zmieniły się na szopkę,

z którą chłopcy chodzą po dzień po domach od święta Bożego Narodzenia aż po Trzech Króli.

W czasie Godów przypada Nowy Rok,

obchodzony w Polsce uroczysto i uświęcony szeregiem zwyczajów. Składano sobie nawzajem życzenia, a dzieci i uczniowie szkolni od domu do domu winszowali „Nowego Roku” wesołym śpiewem i figlami, zacc otrzymywali różne podarki, zwane koledami. Również dzieci wiejskie obchodziły domy i chaty, winszując „Nowego Roku” i przymilając się o dobre kęski „na koledę”.

W wigilję Nowego Roku

wrócono dziewczętom zamajpósłole,

lejąc, jak obecnie w wigilję św. Andrzeja, na wodę roztopiony ołów lub wosk. Mawiano, że dzień Nowego Roku powinien zawsze zastać bichenok chleba na stole, jako wróżbę obfitości tego daru Bożego na cały rok. Gospodarze obsypywali się owsem na znak pożądaną obfitości tego ziarna. Wróżono też z pogody, że „Nowy Rok pogodny — zbiór będzie dorobny”.

Po Nowym Roku nadchodzi

święto Trzech Króli.

W wigilję tego święta składano podarki na pamiątkę darów, złożonych przez Mędrców Chrystusowi. W święto Trzech Króli starodawnym zwyczajem kreśli się na drzwiach kredą świeconą trzy krzyże i początkowe litery imion trzech królów Mędrców ze Wschodu: Kaspra, Baltazara i Melchiora, obok pisze się datę roku nowego. Znak owych Trzech Króli kładzie się w tej myśli, aby Bóg nad domem tym rozłożył swą opiekę i chronił od złego.

Sliczne nasze obrzędy i zwyczaje starodawne w czasie Godów. Nie wspominałem o wszystkich. A chociaż z biegiem czasu dużo z nich poszło w zapomnienie, pozostał nam jeden zwyczaj piękny, choć może trochę zmieniony. Pomijam choinkę, bo to zwyczaj obecny i niedawno u nas przyjęty, lecz „święty” opłatek, wigilja i koledy, to jedna z najpiękniejszych naszych zwyczajów rodzinnych i narodowych, rok rocznie w sercach polskich budzących uczucia radosne i święte.

Stanisław Jucha.

POLSKO SZWAJCARSKA
FABRYKA CZEKOLADY
"SUKHARD
S.A. KRAKÓW"

SKŁADA WSZYSTKIM
SWOIM
ODBIORCOM
NAJLEPSZE
ŻYCZENIA

STUDIO KRAKÓW. SŁAWKOWSKA 12

Tadeusz Biliński.

...A na ziemi pokój...

Kraków, 24 grudnia.

„Dopiero na ulicy uprzytomnił sobie Korwicz, że to przecież dzisiaj wieczór... wigilijny. Szedł, potracany wciąż przez tłumy niecierpliwych przechodniów, z których każdy, objuczony pakunkami, spieszył do domu, gdzie czekała go tradycyjna wilja.

Wszędzie było znać gorączkowy pośpiech.

W sklepach z galanterią, cukierniach, masarniach i halach ryb czyniono ostatnie zakupy, aby zdążyć na czas do domu... zamim „pierwsza gwiazda“ zabłyśnie.

Ze sykkiem przelatywały we wszystkich kierunkach samochody, plosząc na rozstajach ulic niecierpliwych przechodniów.

W pewnej chwili musnęło coś w przechodzie po twarzy Korwicza i żywiczne technienie lasu owionęło go ożywcza falą.

„Choińka“ — uświadomił sobie i na krótki ułamek chwili odżyło bardzo odległe wspomnienie beztroskiego dzieciństwa: „Tajemnicze twarze rodziców... niecierpliwość trwóznego oczekiwania... a potem ostry dzwonek... szerokie rozwarcie zamkniętych przez dzień cały drzwi i... pośród pokoju jarzący się tysiącem światła, olśniewający i dech zapierający cud „Bożego drzewka“.

— A to dopiero ze mnie sentymentalna pała! — gromił się Korwicz, „strojąc“ usta w zjadliwy grymas ironji — mam też o czym myśleć, jak o... wilji i drzewku. Trudno, bracie — przedkładał sobie rozważnie a stonowczo — nie będziesz nigdzie na wilji... trzeba to sobie wyperswadować, słodki gościu i nie mieć do nikogo pretensji, bo jeszcze niema z tego powodu nieszczęścia.

„Byłby już chyba czas najwyższy, aby raz z takich burzujących, głupawych wyrósł tradycyjni... Dziś tak samo dobry dzień, jak każdy inny w tygodniu i w roku, więc skąd nagle to jakieś nieuważne wymaganie, aby ci przyniósł coś innego, „wyjątkowego“, a nie codzienną „bryndzę“ i samotność?!

„A może zachciewa ci się „gwiazdki“?... A może tak „szczupaka“ po żydowsku albo barszczu „z uszkami“ i „pasztecików z grzybkami“... Proszę tylko dysponować łaskawie... „Stoliczku, stoliczku nakryj się“ i już gotowe.

— Panie, panie! a gdzie ma pan oczy! — huknęło mu nagle nad uchem i o ramie uderzył go kosz, wydając charakterystyczny brzęk potracanych o siebie flaszek. — Ślepy pan, czy co? — irytował się jakiś chłopak, niosąc na głowie kosz ze smakowitami likworami.

— Przepraszam... — Przepraszaj pan sobie swoją babkę — padło w odpowiedzi i chłopak, klnąc pod nosem, poszedł dalej.

— Psiakrew! — myślał Korwicz z zawiścią — gdzieś tam będzie niezgorzda popijawa... ale nota bene... bezemnie... będą toastowali i wiwatowali, a kiedy już „małki“ wypchają i pały zaleją... hajże śpiewać: „Hej kolenda, kolenda i Gloria in excelsis“.

Na ulicach ruch słabł widocznie. Coraz rzadziej przemykały się auta ze spóźnionymi gośćmi wigilijnymi, bo i szoferom spieszo było na wigilię do domu. Ożywo- ne doniedawna ulice migiem pustoszały, z suchym grzechotem spadały żaluzje sklepów, a okna wystawowe, nęcące jaskrawością reklam świetlnych i napisami: „Na gwiazdkę ceny niższe od fabrycznych“, gasyły jedne po drugich, a na ulicę wypelzał mrok i cisza.

Korwicz znalazł się na Placu Targowym, gdzie kończono ładować na wozy niedobitki choinek i zgarniano odlamane galezie i rozsiane gęsto w śniegu szpilki jodłowe.

— Może „radca“ kupi sobie choinkę?... Oddam bardzo tanio... za pół złociska, taki „klawy“ chojarek!... — zachęcał Korwicza „drzewekorz“.

— A może to poco?! dla kogo?... — burknął Korwicz — chyba... że wezmę tamto maleńkie... a ile za nie?

— Daj pan 20 groszy...

Korwicz nie wiedział nawet, jak się to stało, że pozwolił sobie „wtrącić“ choinkę, ale wziął ją ostrożnie pod ramię i powłóczył się dalej...

„Sam wśród ludzi“... „pies bezdomny“, „niepotrzebny człowiek“, — dobierał w myśli coraz mocniejszych powiedzeń, któreby najdosadniej określiły jego obecną sytuację. Badał dopiero od kilku miesięcy w tem obcem dla siebie mieście, nie porobił żadnych trwalszych znajomości i nie miał nikogo, koby zechciał go zaprosić na wilję, a zresztą jak tu się „wpraszać“, kiedy to takie święto rodzinne ze specyficznym „ciepłkiem“ familijnym!

Na wyjazd do jakichś tam dalekich krewnych stać go nie było, a zresztą poco? — Zato zeszłoroczną wilję obchodził inaczej. Zeszłego roku spędził jeszcze wieczór wigilijny przy boku swej „najdroższej“(!) żoneczki, przy ognisku rodzinnem — ale żona... psiakrew... odleciała, a... ognisko wygasło...

— Niech ją tam... nie chcę jej przeklinać, widocznie tak być miało, skoro się tak stało...

Korwicz postanowił wstąpić gdzieś po drodze do jakiejś otwartej jeszcze knajpy, aby oszukać w kischkach głód i nie myśleć o wilji.

Ale potem odmienił zamiar i postanowił zaopatrzyć się w najniezbędniejsze — z uwagi na okres świąteczny — prowianty i... mimo wszystko... pójść do swej wyzębionej samotni.

W jakiejś grajzlerii kupił śledzia, ser, ogórek i t. p., a na „rozgrzewkę“ flaszkę „wyborowej“ i butelczynę „owocowego“ sikonka. Z drzewkiem pod pachą i z wiktuałami w kieszeni — powędrował wolnym krokiem do domu.

Szedł pustymi już zupełnie ulicami i po- glądał ku oknom, poprzez które dojrzał można było jarzące się „Boże drzewka“ i dochodziła przytłumiona melodia kolendy.

Gdzieś tam przez okna parterowe i w suterynach widział zebranych przy nakrytym odświeżonym stole, jak z powagą i namaszczeniem pożywiali wigilijne dania, zakrapiając je „trunkowością“.

W jednym z okien zobaczył nagle młodą matkę z dzieckiem na ręku. Z rozjaśnioną z zachwytu buzią śmiało się do skromnego drzewka i wyciągało chciwie pulchne raczeta — kluski do gorejących świeczek. Stał chwilę i czuł, że go dziwnie mdli, a serce skurczyło się boleśnie.

— Co!... może mam jeszcze uronić obowiązkową „leżkę wzruszenia“?... Niedoczekanie!... Jeszczeby tego brakowało, abym się rozkleiwał, jak stara histeryczka... Jazda dalej!... Przyspieszył kroku, aby uciec jaknajprędzej od niebezpiecznego okna i — dla dodania sobie ducha — gwizdał na całą opustoszałą ulicę.

Już był niedaleko od swego mieszkania, kiedy we wnętrzu sąsiedniej kamienicy zauważył skurczoną postać kobiecą.

— No jeszcze nie jest tak źle — pomyślał ze satysfakcją — ktoś jest, co podobnie jak ja nie „wigilij“ się dzisiaj.

— Coż to... panienka nie na wilji? — W odpowiedzi uderzyły w niego tepe w swym smutku — oczy dziewczyny:

— Nie... nie mam gdzie i z kim...

— A to się doskonale składa, bo i ja tak samo objam się jak ten pies kulawy w tę „wigilijną noc“... no... to może pani pozwoli ze mną... na wigilię... do mnie?

— Żartuje pan...

— Ależ bynajmniej... Tylko proszę nie spodziewać się żadnych frykasów... „Czem chata, t. j. raczej robotnicza kieszeń... bogata, tem rada“.

Początkowa nieufność ustąpiła i Korwicz zaprowadził swą przygodną towarzyszkę wilji do swego mieszkania.

Korwicz odkreślił światło i oczy dziewczyny ogarnęły jednym spojrzeniem aż nazbyt skromny pokój z nędznym umeblowaniem.

— Proszę się nie zrażać — odezwał się

swobodnie — wilja zaraz będzie... to kwestja kilkunastu minut... A może pani zamie się przygotowaniem odświeżonego stołu... Oto mój... ale proszę się nie śmiać... „obrus“, a to moja... zastawa stołowa: czterech talerze, nadszczerbiony nieskromnie półmisek, komplet noży i widelców w ogólnej sumie pięciu, sól, pieprz... a oto moja kuchnia — wskazał z dumą na pogięty prymus. Niezależnie od tego zaraz zrobimy „ciepło“, bo o ile mogę zauważyć, coś nie coś wychłudło... prawdą?!

— Ja nie czuję...

— Pani jest nazbyt łaskawa... A co się tyczy wigilijnych dań, to jeszcze w... kieszonki... ale oto już są!... Proszę, niech je pani umiejętnie ułoży... bo przedewszystkiem... estetyka... A ja... zapalę w mým piecu... hutniczym.

„Korwicz wygrzebał z wiadra resztkę węgla, nalamał szczap i dość sprawnie rozniecił ogień. Tymczasem dziewczyna, dotychczas omiośmielona, zrzuciła żakiet i zabrała się do nakrywania stołu. Poruszała się szybko i widać było, że coraz pewniej wchodzi w swą rolę przygodnej gospodyni. Za chwilę sprawione i ułożone leżały obok siebie śledzie, ser i ogórki. Korwicz otworzył obie flaszki...

— Halo — najważniejsza rzecz, o czym zapomnieliśmy... drzewko... drzewko musi bezwarunkowo być... Tylko... podrapał się w głowę... co zawiesimy na nim? Ale... głupszo mniejsza z tym, gruntu, że jest i... tradycja uratowana!

Wyszukał wazonik, w którym usychało jakieś zielsko, wyrwał je i na jego miejsce wetknął choinkę. Z triumfem postawił je na stole...

— Klasa... co! — wyszczerzył z zadowoleniem zęby do dziewczyny... A chociaż nie ma na niem żadnych cudowności, to będzie nam przynajmniej lasem pachniało... No... a teraz siadajmy do stołu... panno... jak to tam panią na chrzczie zamianowali?

— Jadżka...

— A zatem panno Jadziu... proszę bliżej... Ale... ale... przepraszam... najpierw życzenia... Psiakość... zapomnieliśmy o opłatku... to uic... a od czego chleb... przełamiemy się chlebem...

Wziął kromkę chleba, złamał na dwoje i jedną część podał Jadźce...

— Hm... dobrze... tylko czego to mamy sobie życzyć nawzajem?... Acha... życze Panu zdrowia... tak... to najważniejsze... a potem t. zw. „szczęścia“, niezależności od trosk codziennych i... ciepła własnego ogniska rodzinnego...

Jadżka schyliła głowę i nieznacznie rękawem otarła natrętą łze...

— No... a pani co mi „pożyczy“?... — Ja... ja... panu... chyba, aby panu się

„Bóg się rodzi“.

Tradycyjny okres świąt Bożego Narodzenia przynosi zawsze z sobą promienne chwile szczęścia i pogody. W okresie tym zakwita jednakowy uśmiech pod dachami pałaców, jak i pod słomianymi strzechami. I mimowoli ludzie poddają się temu uśmiechowi, zapominają o swoich troskach, kłopotach, zmartwieniach dni powszednich, wesela się i radują temi złotymi chwilami, bodaj jedynymi w ciągu roku.

W wieczór wigilijny, wieczór najpiękniejszych tradycji, wystarczy spojrzeć w okna ludzkich siedzib, aby przekonać się, że w opiewanym czarze świąt Bożego Narodzenia niema nawet cienia przesady. Wystarczy zajrzeć, aby rozrzedzić się głęboko i rozpromienić własne serce radością innych ludzi.

Utarły się powszechnie zdania, że w czasach powojennych znikają powoli starodawne zwyczaje, a szczególnie wszystkie związane z obchodem różnych świąt. Czy zdania te jednak nie są tylko mało znaczącymi frazesami? Bo przecież wystarczy wyjść w okresie przedwigilkowym na ulice większych miast, aby przekonać się, że wszystko i wszyscy żyją pod znakiem zbliżających się świąt. Mówią o tem nazbyt wyraźnie wystawy sklepowe, rynek krakowski, zamieniony w czarowny las i liczni przechodnie, obładowani paczkami z prezentami gwiazdkowymi.

Niewątpliwie w czasach przedwojennych nasze babki i prababki podobnie jak dziś, myślały o tem, jakby niezić do Narodzenia Dzieciątka, obładowane paczkami i paczuszkami miały w duszy wielkie święto, na myśl o tem, ile radości i niespodzianek sprawią swoim najbliższym w ten świątły Wieczór.

Niewątpliwie w czasach tych ludzie z takim samym wzruszeniem i szczerym sentymentem obsiadali stoły wigilijne i dzielili się białym opłatkiem, życząc sobie wszystkiego najlepszego.

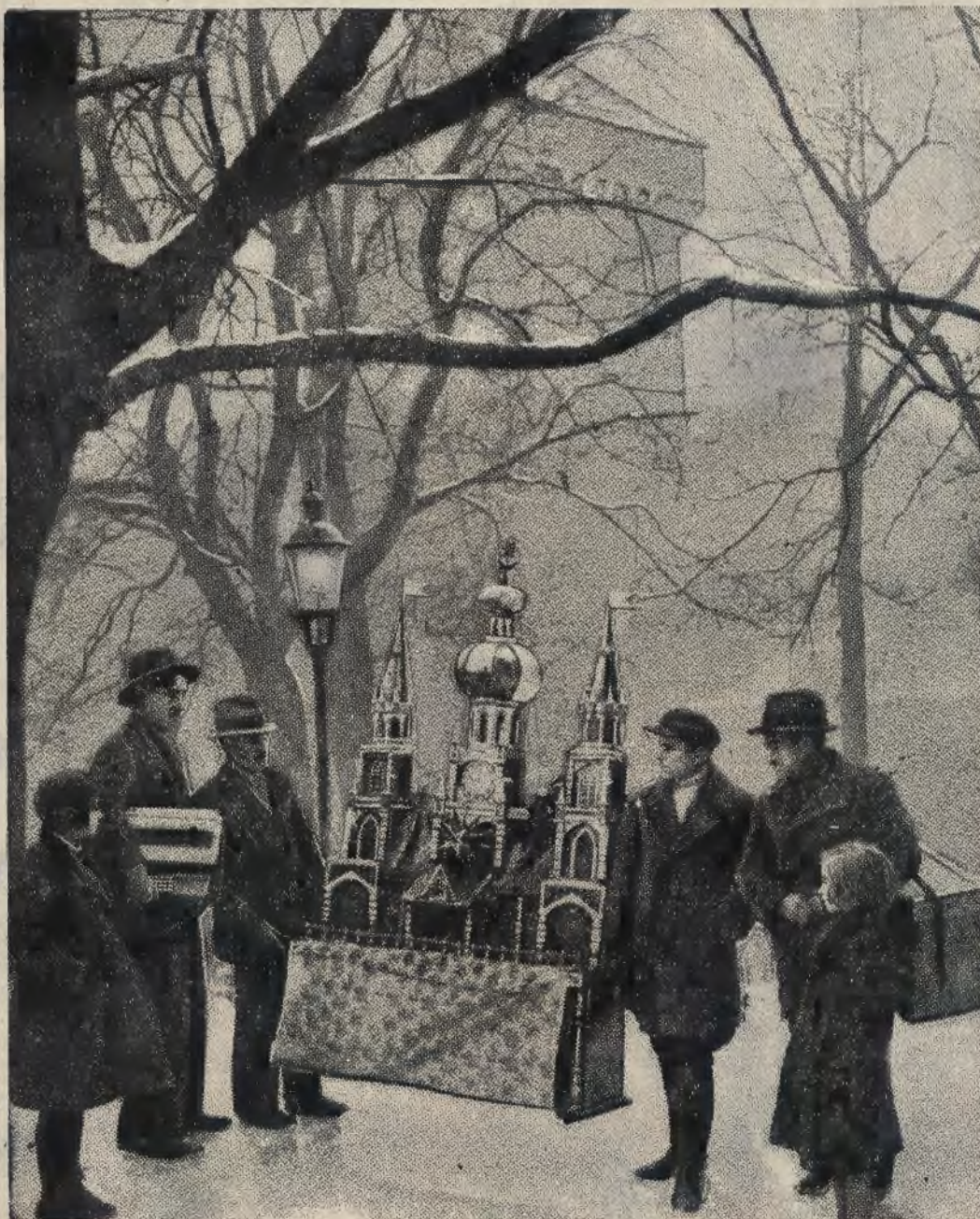
Zmieniło się więc może życie, zmienił się ludzie, ale tradycja nie zmieniła się. Bo tradycja była i pozostanie zawsze nieśmiertelna.

Zatem w tegoroczny wieczór wigilijny, gdy pierwsza złota gwiazda zabłyśnie w naszych oknach — zasiadamy wszyscy starym zwyczajem przy wigilijnych stołach, a uśmiech szczęścia niech zakwitnie na naszych twarzach.

Złączmy się w tej Świętej chwili sercami z naszymi braćmi na obczyźnie, z tymi, którzy zdala od nas będą nam bliżsi i drożsi niż kiedykolwiek. A chociaż w jednym sercu pustka i smutek będzie ogromny, wypełnimy je radością bliźnich, szczęściem najszcześliwszych.

Niech każdy z nas przeniesie się na tę krótką chwilę do meżów, braci i synów na obczyźnie, a łamiąc się z nimi opłatkiem, chwalcmy Boga na wysokości z gorącą prośbą o „pokój na ziemi ludziom dobrej woli“.

(femina).

Kolędniczy z szopką.

odmieniło i aby miał to, na co za swe dobre serce zasłużył.

— Brawo... panno Jadżko... a skąd to pani wie, że ja mam... dobre serce? Korwicz pocalował w rękę Jadźkę, która starała się ją wyrwać...

— Ale siadajmy już nareszcie!... Korwicz nalał kielich „wyborowej“ i kropnął go w ręce „współbiesiadniczek“. — Na spełnienie naszych życzeń!... A teraz „frygajmy“ wszystko po kolei: bo głodnym jak zawodowy głodomór w czterdziestym dniu głodówki, a spragnionym jak gąbka... Było nie było... na rozgrzewkę raz jeszcze... „Eins ist keins“. A teraz zagryźć... zagryźć... bo to główna zasada pijańskiej higieny... Do trzech razy sztuka... zachęcał Korwicz do picia i jedzenia i naraz odleciał go doku- mentnie cały smutek i chandra przedwigilijna, które tak skutecznie dobierały się do niego na ulicy...

— Niech żyje wilja... we dwoje!... Precz z samotnością... wszak człowiek jest zwierciem towarzyskiem i stadowym... Precz z całym wrażliwym plugactwem życia i jego mizerja... Nie uważa Pani, że życie, mimo wszystko, jest piękne? — mówił z coraz większym ożywieniem, palaszując „pocztowego śledzia“.

— Cała rzecz w tem, aby się nie dać... Jak-koś to będzie... Niech więc żyje to nasze, stare, niezmienne „jakoś to będzie“... — wołał coraz to głośniej, napelniając kieliszki jabłeczną „małmazją“.

— Grunt, że wilja nas nie ominie! — cieszył się Korwicz jak dziecko... — Zawsze to lepiej we dwoje... co nie?... Panno Jadziu?

— Tak, lepiej...

— Widzi pani — zaczął naraz poważnie. Dziś „Chrystus się rodzi i między nas przychodzi“... tak jest... między nas... wydziedziczonych przez życie, biednych i osamotnionych, a nie tam, gdzie zgiełkiwy rozgwar i obłędnie wykrzywione geby „faryzeuszy i celników“... I na tem właśnie polega cud tego wigilijnego wieczoru, że nam „pasierbom życia“ pokój w sercu nasze przynosi. Godzi się więc, abyśmy uczcili Go, Boga małych i biednych kolendą:

— Gdy się Chrystus rodzi i na świat przychodzi. Ciemna noc w jasności promienistej brodzi... Chwała na wysokości, a pokój na ziemi ludziom.

I tak śpiewało tych dwoje rozbitków na wzburzonej fali życia — wsparłszy się ramionami o siebie — i... spokój, jak kojący balsam... spływał z wolna w ich osamotnione dusze.

Stefan Krasiński (Kraków).

Okropność.

Świąteczna humoreska prowincjonalna.

Kraków, 24 grudnia.

To była faktycznie okropność! Cała kamienica do rana oka nie zmrzyła i szeroko komentowano wypadek w całej okolicy. Bo żeby coś takiego w same Świąta!!!

Powatpiwano nawet w autentyczność studjów miejscowego aptekarza, a pan doktor, wiadomo — farmaceucie naganający klientów i w przyjaźni z nim żyjący, jak to bywa w prowincjonalnym miasteczku, — kiwał tylko po wszystkim już głową i wcale nie brał w obronę swego pupila od pomady i mikstur na odciski, wogóle nie zabierając głosu w rozwinętej na ten temat dyskusji.

Bo to było tak:

Emerytowany radca Bandzioszek, polecający swój kawalerski żywot w opiekę patronowi Szczepanowi męczennikowi, człek stateczny i wstrzemięźliwy, od lat 10-ciu nie pełniący już powinności sądowych, mieszkający we własnej kamienicy na mało uoszczędnianej uliczce z kuzynką swą, jako on w dziewięcym stanie życia, panną z Kąkolowiczów Balbiną, — wrócił do domu około godziny drugiej po północy, niezupełnie prosto trzymając się na chwiejnych nieco nogach...

A to, że płałały mu się jakos dziwne nogi i że około 25-ciu minut szukał, klął, strasiliwie, zamka w bramie, a potem, gdy go wreszcie znalazł, drugie tyle klucza po wszystkich kieszeniach, to już doprawdy dawało grubo do myślenia i stanowiło epokowy wypadek w dotąd nieskazitelnym trybie życia pana radcy Szczepana Bandzioszka.

Ze pan radca nie mógł dać sobie rady ze zamkiem i kluczem, że spał gromami na całym świecie i cicho śpiące miasteczko, że potem, otworzywszy nareszcie wrota swej oasesji... — ale to wszystko opowiadała na drugi dzień, a raczej w parę godzin potem, boć działo się to przecież po północy, Magda, służąca, mająca pokój tuż nad bramą, a która została obudzona wyczynami pana radcy, zmagającego się najpierw ze zamkiem, a później usiłującego zachować maksimum ciszy, by nie wwrwać ze snu panny Balbiny, dla której, jako dzierżającej w dloniach cugle domowych spraw, miał pan radca szczególny respekt.

My powiemy więc tylko o tem, co stanowiło preludjum do rozgrywania się wypadków, co do których oddamy później nieco głos Magdzie, jako naocznej świadkini. Magdzie, co ja winna, tyle co i nie, od czoł i wiary odsadzone.

Otóż, ponieważ dnia wczorajszego miało dokładnie 10 lat od chwili przejścia w stan nieczynny radcy sądowego Bandzioszka i osiedlenia się jego wraz z kuzynką Balbiną w miasteczku, zebrał się komitet obywatelski pod przewodnictwem burmistrza, który uchwalił uczcić dzień takiej wyjątkowej rocznicy wielką fetą na ratuszu, a to ku czci zasłużonego Jubilata.

Kazał na własny koszt w rok po osiedleniu się tamże wyczerścić a ohwastów i odpadków rynek.

W jakie dwa lata znów później kazał na biało pomalować wapnem ogrodzenie targowicy miejskiej, też swym kosztem naturalnie.

A wybrukowanie czterech metrów kwadratowych przed arcybiskupim? A postawienie przed szynkiem dwóch latarni naftowych, żeby lepiej było widać wychodzących pijaków na ich wstyd i hańbę — to nie?

A kupno do kościelnej zakrystii 3-ech lakierowanych stołów ze szufladami, to nie również?

A ofiarowanie pani burmistrzówni rasowej kaczki szkockiej, potomstwo której przyniosło miastu złoty medal na wystawie drobin 3 lata temu, też nie?

Szczodrym człowiekiem był tedy radca Bandzioszek, jak widać z tego i z filantropii był za pan brat!

Więc zaproszono radcę z kuzynką Balbiną na jubileuszowy raut do ratusza. Raut jubileuszowo-imieninowy.

Ze zaś panna Balbina od udziału w uroczystości wyniosła się umiłowaniem samotności, — tedy pan radca sam miał zbierać życzenia i błyszczeć na honorowym miejscu przy stole, nierównowagi zgola. Goniec świąteczny Okropność 2

Pan burmistrz Wyderko, persona urzędowości pełna, godność piastująca daje się dożywno, bo w miasteczku nikt nikogo innego nie pamiętał na stolce miejskiej, rozpoczął od przemowy pod adresem radcy Bandzioszka, wyjaśniając znaczenie rautu dla obcych i miasta.

Przemów było coś około tuzina. Gęsto zapijano zdrowie fetowanego, toteż około północy pan radca pił pokolei „bruder-szaft“ ze wszystkimi uczestnikami bankietu, a żony i córki na wydaniu radnych miejskich zachwycone wprost były panem „radusiem-dobrodziejem, solenizantem i jubilatem“.

Gdy zaś na zakończenie gwoździ niespodzianki odegrała ochotnicza straż ogniowa cokolwiek może fałszywie ale z ogromnym hałasem „Sto lat, sto lat!“ i raz jeszcze posypały się życzenia, lzy rozczulenia stały w oczach pana radcy.

Podprowadzony pod obie ręce do sanek pana burmistrza, opuszczał wiwatujące grono, mocno zataczając się w prawo i w lewo; gdy jednak pomimo licznych prób nie mógł wsiąść do środka, zirytowany zwinął się parobka, co wzięło, każe mu jechać do wszystkich diabłów, zdecydowany drogę z ratusza do domu odbyć „per pedes apostolorum“.

Uradzono go odprowadzić zatem gremialnie.

Nim jednak do uliczki z kamieniczką radcy Bandzioszka zbliżano się, pognęli się kędyś w egipskich ciemnościach śpiącego miasteczka ochotni towarzysze jubilat. Nawet sam pan burmistrz Wyderko, najdzielniejszy jak na pasterza trzódki przystało, trzymający się, — też ostatecznie gdzieś zniknął, jeno głuche echo śpiewanej w dali piosenki dawało świadectwo, — że rzeczywiście, w jaką popadł miejski do stojnik, nie była zła...

Sam więc jak palec stanął nareszcie radca Bandzioszek po dwugodzinnem kołowaniu u bram domostwa.

I oto zaczęła się wspomniana już historia ze zamkiem i kluczem.

Teraz oddajemy już aż do końca opowiadania głos Magdzie, trzymając się wierne jej zwierzeń, pod przysięgą tajemnicy wyszeptanych do ucha pani Ozorowej, właścicielce interesu korzennego z naprzeciwka.

— Włazi-ci nareszcie, kochana moja pani, — kładła w głowę pani Ozorowej Magda, — na schody, i jak nie rymnie zaraz na pierwszym stopniu! Aż zadudniało w całym domu! O wycieraczkę musiał mu się nogi zahaczyć, bo dziura w niej jest na samiuśkim środku. Ażem struchlała. Myśle sobie pod piernatem zaraz: pewnikiem leż se rozbił o poręcz. Trza gnać po doktora i po księdza. Taki ja z łóżka na równe nogi w samej koszuli, tylko — i bosy do drzwi do korytarza. A tu aż mnie ze zdziwienia wstrząsnęło! Pan radca stoi na samej górze o krok jeno ode mnie i gada coś do zgazzonej lampy na drucie i pięściami jej wygraża. Chciałam zamknąć drzwi, bom się powstydała tak w samej bieliźnie po nocy przed mężczyzną stojącym, ale pan radca już wciął nogę w korytarz i pcha się cały do mieszkanka.

Co miałam robić? Po cichutku zamykam drzwi za nim, a aż mi do głowy bije alko-

hol od niego, pani kochana!

A ten-ci zamiast na prawo do pokojów, w te pędy na lewo do mojej izby włazi i prosto w łóżko buch!!!

Myślałam, że mi się coś stanie! Okropność, pani kochana! Rano niedaleko, pani Balbina wnetki nos wszędzie wykać zaczęła, a tu pan radca w moim łóżku!

Nogi wywalił z buciskami obłożonymi na krzesło koło głowy, gdzie miała położone kiecki, i chrapię jak najęty...

A ja w bieliźnie tylko nad nim stojąc, aż mi się płakać chce, co to wynikać z tego może!

Obrócić się raz, obrócić za chwilę drugi raz, i nogami krzesło wywalił!

Jak nie huknie w takiej ciemności nocnej! A on nie, tylko dalej śpi jak borsuk

Kucnęłam aż z bojaźni a wedle drzwi i słucham. Ano — gdzieżby zaś inaczej! Pani Balbina już na przesiępię... Obudziła się! Je-je-jej! Com-ci miała, moja pani od niej!

Ze świecą w garści wzięła do mojego pokoju, z oczami jak ta sowa wybaluszoną, w czepku na rozczochranym łbie, i aż się o ścianę oparła, gdy mnie koło drzwi w koszuli na podłodze zobaczyła, a pana radcę rozwalonego na mojem pościelaniu...

Ani geby nie mogła długą chwilę rozdziawić, tak ją otumanilo we wszystkim! Najpierw, gdy oprzytomniała, dała mi lichtarzem przez leń, a potem do pana radcy i nuże go tyrpać i drzeć!

Od dziewczy mi nagadała, Lucyperem mnie straszyla i ogniem siarozanym na samem dnie piekła, a potem spodnicę mi do korytarza prasała i drwiła za mną zawarła.

Słyszałam, moja pani, jak pana radcę budziła i patrona jego na pomoc przyzywała.

A potem zawołała na mnie i zakazała mi się sobie do oczu patrzeć, jako też nikomu o niczem pary nie puścić!

— Ty koczodonie, ty malpo, — powiadała, — to ja musiałam tej chwili dożyć, żeby taka jucha bezwstydną pana radcę na stare lata pocziwego kawalerskiego życia do bezceństwa przywodziła! To ja muszę na to patrzeć, com sama od bezceństwa ciało uchowała, i emotliwie lat 59 przeżyła, jak taka rozpustna, własnego chlebobawca na manowce sprowadza! Bodaj sam Lucyper grzeszne członki w smole ci smażył, kołtonie zatracony! I dalej mnie po gebie, aż jej czepiek zleciał i świeca zgasała w lichtarzu.

Ze zaś pan radca nareszcie odsapnąwszy, budzić się zaczął, ciągnięty za głowę z betów przez panną Balbiną, więc ci pannica zasuszona dalej z pyskiem na mnie na nowo:

— A nie wystawaj mi tu marmuzelo, kiedy mężczyzna na ciebie patrzy nieubraną! Czemuś dotąd bluzki nie wdziała! Pana radcę balać się jej zaczęła, poturadło zatracone! Kobiętom z drogi całe wyję schodził, aż go od uczciwego prowadzenia się taka lafirynda sprowadzić musiała!

Pan radca otworzył tymczasem oczy i zaczęła go zaraz okłaskać tamsiś. Aż mu świeczki w oczach stawały!

Teli pani Balbina kazała panu radcy wody z cukrem przytłoczyć, żeby ze zatkany nosem duszkiem wypł.

A no, to ja do kredensu po cukier z klucami pani Balbiny, a ona panu radcy furt głowę trzyma, co go tak siepała.

Ledwom wyszła, a pani Balbina za mną woła:

— Magda! Tam stoi we flasce na dole gotowana od wczoraj woda do ruciedzenia octu na stół. Żebyś mi do cukru z konewki nie dawała, bo to źle na taką cawkę! 3 kostki utłuczysz na mialko i ze szklanką tej wody przynios! A zwijaj-że się! Jeszcze tu? Skaranie boskie z takim

koćmołuchem! Do romansów i grzeszenia to jest, a do roboty to ani dudul...

Tak ja w te pędy do kredensu i łap ra flaszkę i cukier. Wyspałam w kuchni stłaczony ślód do szklanki i zalałam z flaszką resztę do kredensu nazad i lece.

A pan radca błądy jak trup i ręką usta się zatyka, a do ściany się obraca. A siepie nim! I pan Balbina szklankę i do geby mu przytyka... Wypł!

Ledwo przełknął, jak nie wytrzeszczy oczów i nie wywali jezora!..

— Otruli maie! — stęka. — Pali w gardle! Oddechu złapać nie mogę! Balbisiu! Magduś! Ratujcie!

„Magduś! Magduś!“ — wydrweńia pani Balbina i znów mnie prask przez leń.

— Widno — powiada — musiało naturalnie między wami coś być, bo skądże mi stąd ni zowąd odrazu „Magduś!“ Na zbity leń wylecisz mi fletuchul! Pana radcy jej się zachciało!

Ale pan radca przez ręce leci i oczami okropnie wywraca, a gorąc od niego wali, jak z pieca.

— Po doktora mi leć i do apteki! Oleju ryocynowego i senesowych strączków, a duchem! Zapłacisz za dnia!

Ogarnełam się na łap-cap i jechał!

Ale doktora nie było. Wyjechał z wieczora i jeszcze nie wrócił. Tak ja na jednej nodze do apteki!

Pau aptekarz spał, boć dopiero ledwo dniało przecie. Zanim wylazł do mnie, sporo czasu zmitreżyło się.

— Otruty powiadasz, pan radca! A czym? I kto? To do policji trzeba dać znać..., nie mnie.

— Ale jeszcze ziępie odrobinę — powiedziałam.

— To wracaj do domu spytać, czym otruty. Inaczej ani rusz. A spiesz się! Otruty we Świąta!

Zzajałam się, ale w mig doleciała do domu. Pan radca aże zielony od tego otrucia i tego siepania od wewnątrz.

— Doktor jest! — woła pani Balbina i patrzy na mnie jak zbój.

— Ale! — gadam — pojechał gdzieś! Ale w aptece była. Pan aptekarz musi wiedzieć pierw, jaka była trutka.

— Jaka! — wrzasnęła pani Balbina i pod nos mi szklankę podtyka. — Wachaj, ty Herodzie zatracony, ty megiero (czy jakosiak tak podobnie), wachaj! Nafty nalalaś do cukru, co stała w drugiej flasce! Oczujesz!

Prawda... nafta czuła.

— A poco pani naftę do kredensu chowała? Skąd ja mogę wiedzieć...

— Stul mi pysk w tej chwili! — zawołała pani Balbina. — Poco! Poto, że szafujesz nią jak wodą! Ty wiesz, na ile za moich czasów litr nafty wystarczył musiał! Na dziady-by człowiek przez was garnkołuki poszedł! Powiedz w aptece, że pan radca nafty się niechcący napił! Okropność!

Pognałam z powrotem.

— Nafty! — zdziwił się pan aptekarz. — Hm... nafty! Zaraz, zaraz... Niech-no panienka poczeka... Zobaczymy.

Otworzył powolutku jakąś grubą księgę i zaczął czytać. Za jakie 10 minut przestał czytać, podłubał w zębie zapalka i znów czytał dalej. Ruszył jednym ramieniem, potem drugim i pomyślawszy chwilę, wyszedł do drugiego pokoju. Zegar pokazywał czwartą. Dniało już dobrze. Gdy wskazówki pokazywały kwadrans na piątą, powrócił i znów zaczął czytać w innej, przyświeconej książce.

— Hm, — powiedział nareszcie, trąc czoło, — już samo to, że pan radca czuje się niedobrze, wymaga, żeby dać znać lekarzowi, a nie aptece...

— Kiedy ja już byłam u pana doktora, ale go niema. Wyjechał — mówię.

— To trzeba jeszcze raz iść, panienko. Może już wrócił. Ale najpierw trzeba do domu zajrzeć... Kto wie, czy pan radca jeszcze dotąd... Dużo wypadków tego rodzaju... Dużo. I wogóle... nawet w Świąta wyspać się nie dać.

Wyleciałam jak wściekła. Za dwie minuty byłam w domu. Pan radca już leżał na swym łóżku, tylko był teraz na odmiennie żółty jak wosk.

— A weź mi zaraz do prania — woła pani Balbina — pościel z tego pokoju i pod łóżkiem dobrze koło ściany wytrzeć! Nie dość, że go do bezceństwa doprowadziła, jeszcze mu nafty dała wypić! Okropność!

Właściciele

Andrzej Zwierowski
Hieronim Schönwälder

Skład konfekcji gotowej i towarów tekstylnych

Kraków, ul. Floriańska 15

(Sprzedaż na kartki)

Wesołych Świąt B. N.

SKŁAD MATERIAŁÓW
BUDOWLANYCH I OPAŁOWYCH

Józefa Walkowa

KRAKÓW, UL. TAD. KOŚCIUSZKI 16
TELEFON 181-39 23B

Serdeczne życzenia wszystkim

Swoim Szanownym Odbiorcom składa:

Agencja Handlowa

Gołębiowski, Rafalski

Kraków, św. Jana 8/10

Telefon 326-46

30B

Wszystkim naszym P.T. Klientom
życzymy „WESOŁYCH ŚWIAT”

Agromechanika

Fabryka części maszyn rolniczych

Spółka z ogr. odp. Kraków

5B

ZARZĄDCA KOMISARYCZNY INŻ. RUDOLF SUCHANEK

Wszystkim naszym P.T. Klientom i od-
sprzedawcom składamy serdeczne
życzenia „Wesołych Świąt”

Powiatnik Firmy:

Wydawnictwo GALERIA POLSKA „POLONIA”
Kraków, ul. św. Gertrudy 12

Skład artykułów elektrotechn.,
rowerów, wózków dziecięcych

„Żar”

Barbara Jurska

Kraków, ul. Słowacka 11
w podwórzu 46578

Przedsiębiorstwo Izolacyjne
Biuro Dostaw Materiałów Budowl.
STANISŁAW RZEGOCIŃSKI
Kraków, Szpitalna 36 — Tel. 126-49

46571

Bar „Złota Trójka”

JÓZEF KIPPER

Kraków, ulica Starowiślna 46

Wytwórnia Bielizny Męskiej

„MY-OR”

właśc. S. ORŁOWSKI i S-ka

Kraków, Starowiślna 8

35B

Hurtownia Szkła

R. A. Patzak i S-ka

Kraków, ul. Starowiślna 31

37B

A. & J. KURKIEWICZ
WYTWÓRNIA WĘDLIN

Kraków, Grodzka 7. Tel. 112-61

18B

Wszystkim naszym P. T. Gościom życzymy

Wesołych Świąt

BAR „MARYSIENKA”

M. T. Skałka

Kraków, ul. Starowiślna 93a

22B

Tomaschek & Grüss

FABRYKA GUZIKÓW I KLAMER Z GALALITU

Kraków XIX., ul. Mariarska — Tel. 116-53

32B

Wesołych Świąt

życzy swoim

P. T. Klientom — Firma

»TE=EL=ZET«

Kraków, Zaleskiego 8

Telefon 161-87

Wesołych Świąt

życzy

Odo Netopil

Treuhänder firmy

S. STIEGLITZ & SAL. REISFELD

Hurtownia Wyrobów Tekstylnych

poleca materiały tekstylne, lina, jed-
wabne, bawełniane i wełniane. Materiały
męskie i damskie

10B

Bar pod „Bachusem”

(obok Bramy Florjańskiej)

Jan Poniedziałek

19B

Kraków, Florjańska 55 Tel. 139-43

Zakłady

Cynkownicze „Polcynk”

21B

Spółka z ogr. por. w Krakowie

Zarządca komisaryczny: Wilhelm Sowa

Wesołych Świąt

życzy P. T. Bywalcom „Casanowej”

6B

Zarząd

Chemiczna Pralnia i Farbiarnia

„AS” J. TYLUŚ, Kraków
ulica Karmelicka Nr. 18

składa życzenia świąteczne

swojej Szanownej P. T. Klienteli

14B

Wesołych Świąt

życzy swojej Szanownej P. T. Klienteli

CHEMICZNA PRALNIA I FARBIARNIA

STANISŁAW WITAŁSKIEGO

KRAKÓW, ULICA KROWODERSKA 70

15B

Najlepsze

Życzenia Świąteczne i Noworoczne

składa swym P. T. Klientom

CHEMICZNA PRALNIA I FARBIARNIA ARTYSTYCZNA

Franciszek Jogała

Kraków, Dłotła 93

życzy P. T. Klienteli

W. BOŁOŃSKI

SKŁAD FORTEPIANÓW

Kraków, ul. Grodzka 40

1B Tel. 114-65

CUKIERNIA

P. MAURIZIO

Kraków,

Adolf-Hitler-Platz 38.

2B

DOM HANDLOWY

MARIAN WALTER-CRONECK

Kraków, ul. św. Krzyża 19/4. Tel. 225-11

Cement - Szkło - Wapno - Supreme

4B

„RYDLÓWKA”

FABRYKA GWÓZDZI I WYROBÓW ŻELAZNYCH

Podgórze-Rydlówka — Tel. 104-09

31B

Cukiernia Europejska

Kazimierz Danecki - Kraków

29B

Wszystkim naszym Odbiorcom i Odsprzedawcom

życzy

Wesołych Świąt

Powiatnik Firmy

H. Oppenheim i Syn

Kraków, Stradom 13

30B

WESOŁYCH ŚWIAT

i szczęśliwego

NOWEGO ROKU

życzy swym Klientom firma

WILHELM FINK i Ska

Sp. z ogr. odp. w Krakowie

ul. Wielicka 22. Tel. 156-78

FABRYKA KAS, WAG I WY-

ROBÓW DRUCIANYCH

33B

Krakowska Huta Szkła

Kraków, Lipowa 3

Huta Szkła „Wawel”

Kraków, Zabłocie 80

pod komisarycznym zarządem

Inż. Józefa Hartiga

24B

„Siew”

Skład nasion

i narzędzi ogrodniczych

Z. Przybyłowska

Kraków

plac Szczęśliwy 9

2B

Przedstawicielstwo

na Generalne Gubernatorstwo

Gnaszynskiej Fabryki Tapet

Papierów Kolorowych S. A.

Częstochowa i Aleja 20

podaje do wiadomości, że Przedstawicielstwo

na Okręg Krakowski został ustanowiony p.

Stanisław Grabowski

maszyny biuro w Krakowie.

przy ul. Karmelickiej 36 m. 6

magazynu przy ul. Krakowskiej 21

4646k

Naszym Odbiorcom i Szan. Klienteli

Wesołych Świąt

życzy

Jedyna Specjalna Hurtownia

Instrumentów Muzycznych

HOHNERA

Fr. Konieczny — Warszawa

ul. Marszałkowska 95/20

9B

Państwowy

Zakład Zdrojowy

w Busku Zdroju

składa swym Kuracjom życzenia

Wesołych Świąt Bożego Narodzenia

i zawiadamia, że najbliższy sezon kąpie-

lowy rozpocznie się 1 maja 1941 r.

8B

Nowość!

Idealne Kremy

Mgr. Farm. W. Paździerskiego

Poziomkowy

pielęgnuje skórę i usuwa wszelkie

defekty cery

Cytrynowy

chroni od mrozu, wybiela, udel-

katnia twarz i ręce

11B

DOM KOMISOWY

„CENTROKOMIS” Kraków, Grodzka 8

sprzedaży okazjonalnie, przyjmuje w komis wszel-

kiego rodzaju garderobę, futra, spody, kołnier-

ze futrzane, lisy, pościel, dywany narzuty, in-

strumenty muzyczne, zabawki, lampy, aparaty

elektryczne, kryształ, porcelanę, obrazy, pla-

ttery, elektroluxy, patfony, maszyny „Singe-

ra” maszyny pisarskie. Duży wybór praktycz-

nych podarków.

34B

Najtaniej

kupisz wszystko

Dom komisowy

Adolf-Hitler-Platz 12

4234k

„Ninon”

Art. Pracownia sukien

i kostiumów damskich

Włoszczyńskiej-Ziólkiewicz

Diploma Académie Nat. des Maitres Tailleurs

de Paris. Odświeża. Modernizuje. Ceny niskie.

Pędzichów 4/7 boczna Długiej.

46479

Wszystkim Inserterom

Wesołych Świąt

życzy Dział ogłoszeń

Gońca Krakowskiego

15B

Największy salon **KAPELUSZY DAMSKICH** Modeli wiedeńskie
D. SCHREIBER Zarządca: Fr. Korbiel
Kraków, ulica Florjańska 32 4225k

Wody mineralne naturalne 4470k
Bad Salzbrunn
Przy ciepłotach uerek **Kronenquelle**
pedagryze, cukrzyca, woda
Do nabycia w aptekach i skład. aptecz.

Mężczyźni cenią spokój w domu...

— Dzień dobry panie Wygwizdalski, co tam nowego słyszeć?
— Ano słyszeć jak śnieg pada, mamy już prawdziwą zimę.
— Panie! Tylko mi pan nie gadaj o zimie, bo pan nie ma o tem pojęcia, jak długo się pan nie ożeni. Przedwczoraj to jeszcze śnieg nie padał, a ja miałem prawdziwą zimę w domu, że zamarłem jak ta galareta z cielecej nogi i trzęsłem się, jakbym się sam zamienił w Winicjusza.
— Może chciał pan powiedzieć Wezuwiusza, panie Dyndalski?
— Już ja wiem, co mówię. Wezuwiusz to przynajmniej żadnego byka nie widział, a Winicjusz — może sobie pan nie przypomina jak to było z tą Ligją? Panby się

nie trząsł! Cały teatr czcigodnego...

— Ale panie Dyndalski, poco pie historje, niech śpi spokojem. Niech mi pan lepiej wytłumaczy, jak ma z pańską zimą?

— Już ja dobrze wiem, co on ma na myśli. Ko na świecie jest z logiką. Jak dyndalski trząsł i teatr i Wezuwiusz... to ja się też trząsłem, jak mi moja żona wczoraj pokazała swój czerwony płaszcz. Takiej kobiecie, która panu pokazuje płaszcz dwa razy do roku, to nie nie można powiedzieć. Ja chcę jej to wszystko wytłumaczyć na wesoło, chociaż mam skurek worka sercowego i Rzym mi się pali, jak Neronowi przed oczami. Mówię jej z uśmiechem przez łzy: „Ave Cesar morituri te salutant”, a ona mi na to, że nawet gdybym miał na głowie choździć, musi już raz mieć futro, bo idzie zima. Panie Wygwizdalski, pan jest mądry człowiek, ale niech pan tak sam powie, czy pijakowi albo żonie można coś wytłumaczyć? Nigdy w życiu! Jak sobie to przypominałem, to się trząsłem jak w najgorszym mroź.

— No i co pan zrobił?
— A co prawdziwy mężczyzna robi! Poszedłem i upilem się za ostatnie złotówki, bo sobie pomyślałem, że lepiej niech ona mnie wszystko tłumaczy.

— No i wytłumaczyła panu?
— Panie! Kobieta to jest genialny wynalazek. Musiałem zaraz po „tłumaczeniu” iść do dentysty, a potem do okulisty, a żeby nie robić długów to sprzedałem swoje futro, zapłaciłem doktorów, a za resztę

kupiłem babie lisa. Powiedziałem „idź li sie do lisa, my mężczyźni więcej cenimy spokój domowy”. No i jak pan widzi hartuje się, bo podobno w cieple człowiek się prędzej starzeje.

JO.

Obwieszczenie

Stadthauptmann'a
dotyczy: czynszów najmu za lokale przemysłowe i zawodowe.

Aby wykluczyć wszelką wątpliwość, zwracam uwagę na to, że moje 61 obwieszczenie z dnia 8 maja 1940 o wysokości czynszów najmu za używanie lokali w celach przemysłowych (lokali biurowych) stosować należy we wszystkich wypadkach, w których chodzi o lokale służbowe lub sklepowe, biura, fabryki, warsztaty, składy, garaże i szopy, a to bez względu na to, jakim celom służyły.

We wszystkich tych wypadkach należy zatem płacić czynsz 60% stawki mieszkaniowej, obliczonej na podstawie powierzchni użytkowej i oznaczonej stawki jednostkowej, skoro dane lokale służyły przed tym celom mieszkaniowym. Dla wysokości czynszu najmu miarodajny jest wyłącznie obecny cel użytkowania.

Kraków, dnia 23 grudnia 1940.

Der Stadthauptmann
wz. Dr. Ekert

Czy wiecie, że....

dla ustrzeżenia się
przed naśladownictwami
umieszczono na tabletkach Aspirin znak

Obwieszczenie

Stadthauptmann'a
dotyczy: wydawania kart żywnościowych.

W Biurze wydawania kart żywnościowych w Ratuszu na parterze wydaje się:
1) **dotatkowe karty żywnościowe II. dla polskich pracowników w niemieckich placówkach służbowych i Władzach** w dniach 28 i 30 grudnia 1940 oraz w dniach od 2 do 4 stycznia 1941.

2) **karty żywnościowe dla cudzoziemców** w dniach 30 grudnia 1940 i 2 stycznia 1941.

Osoby, zgłaszające się po karty dotatkowe II. mają przedłożyć zaświadczenie swej placówki służbowej, względnie Władzy, że otrzymały polecenie odebrania kart.

Cudzoziemcy otrzymają karty żywnościowe jedynie za przedłożeniem ważnego paszportu zagranicznego.

Kraków, dnia 23 grudnia 1940.

Der Stadthauptmann
Schmid

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Obwieszczenie

dot. hajnału Marjackiego.

W porozumieniu z kompetentnymi czynnikami zarządzam, ażeby zwyczaj, nadawania hajnału z wieży Marjackiej istniejący od niepamiętnych czasów, a przerywany wskutek wojny, z dniem 24 grudnia godz. 19-tej, został na nowo podjęty.

Poczynając od tego czasu codziennie o godzinie 12 i 19 grana będzie melodia znana od wieków, posiadająca charakter finału.

Kraków, 24 grudnia 1940 roku.

4754k Stadthauptmann: Schmid.

Karty rejestracyjne dla rzemieślników.

W związku z XCI. Obwieszczeniem Stadthauptmann'a z dnia 12 grudnia 1940, dotyczącym podatku przemysłowego na rok 1941, Izba Rzemieślnicza w Krakowie przypomina wszystkim, prowadzącym przedsiębiorstwa rzemieślnicze, że w myśl ustawy z dnia 25. IV. 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć obywateli są nabywcy w miesiącu styczniu kartę rejestracyjną na rok kalendarzowy 1941.

Obowiązek nabycia karty rejestracyjnej ciąży na każdym, kto prowadzi przedsiębiorstwo rzemieślnicze bez względu czy wykonuje rzemiosło sam, czy przy pomocy sił najemnych i żadne ulgi ani też zwolnienia nie będą stosowane.

Karty rejestracyjne winny być umieszczone na widocznym miejscu w zakładzie i stale się tam znajdować.

Kto prowadzi przedsiębiorstwo bez karty rejestracyjnej lub na podstawie karty rejestracyjnej niższej ceny od tej, która się ustawowo należy — podlega karze grzywny do wysokości pięciokrotnej należności za kartę rejestracyjną lub dwukrotnej różnicy między ceną właściwą, a ceną posiadanej karty rejestracyjnej.

Osoby, nabywające karty rejestracyjne obowiązane są do składania deklaracji w 3-ech egzemplarzach według ustalonego wzoru, które można nabyć także w Izbie Rzemieślniczej.

Celem udzielenia fachowych informacji w zakresie nabywania kart rejestracyjnych Izba Rzemieślnicza uruchamia w czasie od 2—31 stycznia 1941 r. specjalne biuro

informacyjno-podatkowe, czynne od godz. 9—13 i od 15—18 z wyjątkiem sobót. Biuro będzie również pobierać opłaty i wydawać karty rejestracyjne przez cały miesiąc stycznia bez względu na literę początkową nazwiska płatnika. 4711k

WYTWÓRCZY DOM TOWAROWY

46524 Kraków, Krzywa 11
DZIAŁY: Techniczne-Maszynowy, Budowlany i Dostaw Materiałów Budowlanych, Chemiczny. Na zapytania służymy ofertami. Wszystkie zlecenia sprzedaży i zakupu, ofertowe i osobiste załatwiamy sprawnie i natychmiast. — Wiele artykułów żelaznych i galanterii żelaznej, jakoteż i z innych działów posiadamy na składzie.

Dr Kotlarz Kazimierz

ordynuje w chorobach kobiecych i wewnętrznych od godz. 12—2 i od 5—7.
46419 Kraków, ul. Florjańska 9.

Dr Krzysztof Missona

choroby skórne-veneryczne
ul. Krupnicza L. 18, parter 3—6 pop.
46045 Telefon 139-66.

Wszędzie do nabycia!

ILUSTROWANY KURIER POLSKI

Wojciech

Zajęcia z całego świata!

Kto? kolenda, kolenda!
Boże Narodzenie — czar polskich zwyczajów ludowych. — Gwiazdkowa niespodzianka dla naszych szachistów — zadanie konkursowe? Aktualne wydarzenia polityczne z ub. tygodnia. — Nowe!ki, powieść i t. d. — to treść n-r 22.
Cena egz. tylko 30 gr.

SYPIALNIE

Jadalnie, meble kuchenne i inne meble nowoczesne.

MAGAZYNY
firmy **JÓZEF SZCZUREK**
Kraków, Stolarska 7, I. piętro.
Telefon 161-05. 46197

Specjalistę (wermistrza)

w wyrobie marmelady, cuklorków i soków, nie ponad lat 40-ci, który dłuższy czas pracował w nowoczesnej fabryce i umie się obchodzić z odczynnikami maszynami, poszukuje wiekze, solidnego przedsiębiorstwa. Zgłoszenia z fotografiami, własnoręcznie napisanym życiorysem, świadectwami i referencjami, należy kierować do „Gonia Krakowskiego”, Kraków, Wielopole i pod „Nr. 4749k. 4749k

Papier — torebki

Papier pakowy oraz torebki papierowe wszelkiego rodzaju, z nadrukiem firmowym lub bez poleca

BÉZET

obecnie

H. BOJCZUK

FABRYKA WYROBÓW PAPIEROWYCH I HURTOWNIA PAPIERU
Kraków, ul. Czarnowiejska 20,
Telefon 135-61. 46527

Kupię skrzypce

tylko pierwszorzędne, — miastowskie. Oferty: „Goniec Krakowski, Kraków, — Nr. 46261”. 46261

Zdrowe dziecko — szczęśliwa matka!

Przy systematycznym stosowaniu pudru dla dzieci **Vasenol** dziecko Pani nie zazna odperzeń skóry i będzie zawsze wesół

Vasenol
puder dla dzieci i pasta

Pasy przepuklinowe, brzuszne, pooperacyjne
Ortopedysta-bandażysta Fr. Zieliński
Kraków, ulica Starowiślna 14
4665k

BRONISŁAW CHOJNACKI
HURTOWNIA PAPIERU, TEKTURY I WYROBÓW PAPIEROWYCH
Kraków, Rynek Kleparski 14, Tel. 163-15
poleca po cenach rynkowych: 46409
Papiery pakowe — Tektury — Szpagaty
konopne i papierowe — **Torby** sklepowe — **Worły i sienniki** papierowe — **Klej** introligatorski — **Tektury** faliste i pudełka z tektury falistej

Lampy karbidowe
udoskonalone, tanie, odprowadzającoo wysoki rabat. — „Unica”. Tarnów, Zielona 33. 4745k

Naprawia bez śladu
uszkodzoną garderobę
TKALNIA SZTUCZNA
Kraków, Starowiślna 43 (dawniej Mikołajska i Rynek Główny). 46182

Fabryka mebli S. Manne

Komisaryczny nadzór: O. Wörne

Meble jakościowe w wszystkich formach stylowych i nowoczesnym wykonaniu

ul. Szpitalna 6

Telefon 140-74

Zarząd Kina „APOLLO“ przy ulicy św. Tomasza 11, ma zaszczyt zawiadomić P.T. Publiczność, że z dnem 20 grudnia b. r. wyżej wymieniony Kinoteatr zostaje oddany do wyłącznej dyspozycji

P. T. Publiczności Narodowości Polskiej

F I R M A
Leon Holzer

Hurtownia
KRAKÓW, ul. Sebastiana 4, I p. Tel. 125-07

poleca:

srebrne stołowe nakrycia oraz inne wyroby ze srebra w wielkim wyborze i najnowszych wzorach.

SKUP SREBRA

89665

ZARZĄD KOMISARYCZNY

Firma Wostan

Wyrób odzieży męskiej
Kraków, Starowisna 29. Tel. 15887.

POLECA

PALTA MĘSKIE oraz
UBRANIA MĘSKIE
w solidnym wykonaniu
i w najnowszych fasonach.

Firma posiada oddział miarowy.
46435 Der Treuhänder.

LABORATORIUM CHEMICZNE

poszukuje

we wszystkich miejscowościach całej Gubernii
Generalnej powiatowych

PRZEDSTAWICIELI

na dobrym wynagrodzeniem prowizyjnym.
Oferty kierować na adres:
„TE-EN“ Lublin 1, Postfach 73. 133

Do pieczenia
tylko

**OKOCIMSKIE
DROŻDŻE**

czystość i siła pieczenia
najwyższa wytrzymałość
szybkość rośnięcia pieczywa

Generalna
Reprezentacja: **Kraków, Św. Jana 3/1** Telefony: 173-97
173-98 - 173-94.

Okazyjnie do sprzedania

używana **MŁOCARNIA** parowa
Marshalla 60, PRASA do słomy
Weigera oraz **LOKOMOBILA**
Marshalla 8 Atm. po gruntownym
remontcie: 4712k

**DOM HANDLOWY
SYDNIOWSKI I JAKUBOWSKI**

Sp. z ogr. odp.

KRAKÓW, UL. WARSZAWSKA 4
Tel. 160-44, 173-31.

**Poważne przedsiębiorstwo przemysłowe
poszukuje**

wagi wagonowej (normalnotorowej),
szyn wąskotorowych ze zwrotnicami,
wagoników wąskotorowych (wywrotki)

Szczegółowe oferty z podaniem miej-
sca kierować do biura ogłoszeń „Par“,
Kraków, Adolf Hitler Platz 46, pod
„152-80“. 4655k

**BIBUŁKI
do papierosów
i Tutki SOLALI**

poleca

HURTPAPIER
WŁ. EDWARD ZIEMBICKI
KRAKÓW · WROBLEWSKIEGO 4
TELEFON 174-05

DRZEWO OPAŁOWE

dostarcza wagonowo, detalicznie. 46984

Ceny najniższe, pierwszej ręki.

SKŁAD DRZEWA OPAŁOWEGO
Leopold Niedbala, Kraków, Zabłocie 546

Uwaga! ————— Uwaga!

P. T. Publiczność

i Wszyscy nasi Sympatycy raczą
przyjąć do wiadomości, iż począwszy
od „SYLWESTRA“

w lokalu „**CASANOVA**“
ul. Florjańska 32

koncertować będzie
najlepszy Warszawski Zespół
Koncertowo-rozrywkowy
pod kierownictwem

Kazimierza OBRĘBSKIEGO

Nowoczesne maszyny rolnicze

Plugi dwuskbowe — Brony ciężkie i posłowne — Dołkownice
i obsypniki do uprawy ziemniaków — Ramy przyczepne oko-
pujące do ziemniaków i buraków — Bębny zaprawowe —
Siewniki 11-, 19-to rzędowe — Sortowniki ziemniaków — Par-
niki, Kieraty, Sieczkarnie, Buksy, Koła, Konwie do młoka

w y k o n u j e:

Ludwigshütte A.G. / Huta Ludwików S.A.

Kielce, Telefon 11-98

S p r z e d a w c y:

Centrale i Syndykaty Rolnicze Dystryktów: Kraków, Warszawa, Radom, Lublin

Kirchmayer i Marzewski
Warszawa

Sypniewski i Jakubowski
Kraków

Zwróć uwagę na znak fabryczny

26 R.

Kak - i - Nacc Ołówki światowej sławy

grafitowe-, kopiowe i kolorowe,
ołówki i kredki w różnych ga-
tunkach, ołówki mechaniczne,
gumy do wycierania dostarcza

Polska Fabryka Ołówków

L. C. Haeckel-Haeckel S. A. Kraków

ul. Lubicz 42 — Telefon 109-57

4680k

WEŁNY I TKANINY

Bracia Grossmann

HURT / DETAL

KRAKÓW

GRODZKA 50

TELEFON 142-95

TREUHÄNDER KONRAD KLIMESCH

**PAPIER I ARTYKUŁY
GALANTERYJNE**

Fa **M. Stern i S. Graj**

KRAKÓW

BOŻEGO CIAŁA 10

TREUHÄNDER KONRAD KLIMESCH

